HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

16 decembrie 2008 *

În cauzele conexate T-225/06, T-255/06, T-257/06 și T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, cu sediul în Česke Budějovice (Republica Cehă), reprezentată de F. Fajgenbaum și C. Petsch, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul A. Folliard-Monguiral, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

* Limba de procedură: engleza.

Anheuser-Busch, Inc., cu sediul în Saint Louis, Missouri (Statele Unite), reprezentată inițial de V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel și A. Pohlmann și ulterior de von Bomhard, Renck și Goebel, avocați,

având ca obiect acțiuni formulate împotriva deciziilor Camerei a doua de recurs a OAPI pronunțate la 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), la 28 iunie 2006 (cauzele R 241/2005-2 și R 802/2004-2) și la 1 septembrie 2006 (cauza R 305/2005-2), privind procedurile de opoziție dintre Budějovický Budvar, národní podnik și Anheuser-Busch, Inc.,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera întâi),

compus din doamna V. Tiili, președinte, domnul F. Dehousse (raportor) și doamna I. Wiszniewska-Białecka, judecători,

grefier: doamna K. Pocheć, administrator,

având în vedere cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 26 august 2006 (cauza T-225/06), la 15 septembrie 2006 (cauzele T-255/06 et T-257/06) și la 14 noiembrie 2006 (cauza T-309/06),

având în vedere memoriile în răspuns ale OAPI depuse la grefa Tribunalului la 30 ianuarie 2007 (cauza T-225/06), la 20 februarie 2007 (cauza T-257/06), la 26 aprilie 2007 (cauza T-255/06) și la 27 aprilie 2007 (cauza T-309/06),

având în vedere memoriile în răspuns ale Anheuser-Busch, Inc. depuse la grefa Tribunalului la 30 ianuarie 2007 (cauza T-225/06), la 28 februarie 2007 (cauza T-257/06), la 7 mai 2007 (cauza T-255/06) și la 24 mai 2007 (cauza T-309/06),

având în vedere Ordonanța președintelui Camerei întâi a Tribunalului din 25 februarie 2008 privind conexarea prezentelor cauze pentru buna desfășurare a procedurii orale, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură al Tribunalului,

în urma ședinței din 1 aprilie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

A — *Reglementarea internațională*

1 Articolele 1-5 din Aranjamentul de la Lisabona privind protecția denumirilor de origine și înregistrarea internațională a acestora (denumit în continuare „Aranjamentul de la

Lisabona”), adoptat la 31 octombrie 1958, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967 și modificat la 28 septembrie 1979, prevăd următoarele:

„Articolul 1

1) Țările cărora li se aplică prezentul aranjament sunt constituite în Uniune specială în cadrul Uniunii pentru protecția proprietății industriale.

2) Acestea se angajează să protejeze, pe teritoriile lor, în condițiile prezentului aranjament, denumirile de origine ale produselor din alte țări ale Uniunii speciale, recunoscute și protejate cu acest titlu în țara de origine și înregistrate la Biroul internațional al proprietății intelectuale […] prevăzut de Convenția pentru instituirea Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale […]

Articolul 2

1) Prin denumire de origine, în sensul prezentului aranjament, se înțelege denumirea geografică a unei țări, a unei regiuni sau a unei localități, utilizată pentru a desemna un produs originar din acel loc și a cărui calitate sau ale cărui caracteristici sunt în mod exclusiv sau esențial datorate unui anumit mediu geografic, cu factorii săi naturali și umani inerenți.

2) Țara de origine este țara al cărei nume sau în care este situată regiunea sau localitatea al cărei nume constituie denumirea de origine care a conferit notorietate produsului.

Articolul 3

Este garantată protecția împotriva oricărei utilizări abuzive sau imitări, chiar dacă este indicată adevărata origine a produsului sau dacă denumirea este utilizată în traducere sau însoțită de expresii precum «gen», «tip», «fel», «imitație» sau altele similare.

Articolul 4

Dispozițiile prezentului aranjament nu exclud în niciun fel protecția existentă deja în favoarea denumirilor de origine în fiecare dintre țările Uniunii speciale în temeiul altor instrumente internaționale, precum Convenția de la Paris din 20 martie 1883 pentru protecția proprietății industriale și revizuirile sale ulterioare și Aranjamentul de la Madrid din 14 aprilie 1891 privind sancționarea indicațiilor de proveniență false sau înșelătoare aplicate pe produse și revizuirile sale ulterioare, sau în temeiul legislației naționale ori al jurisprudenței.

Articolul 5

1) Înregistrarea denumirilor de origine se efectuează la Biroul internațional, la cererea administrațiilor țărilor Uniunii speciale, în numele persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, titulare ale dreptului de utilizare a acestor denumiri potrivit legislației naționale.

2) Biroul internațional notifică fără întârziere înregistrările către administrațiile diverselor țări ale Uniunii speciale și le publică într-un repertoriu periodic.

3) Administrațiile statelor pot declara că nu pot asigura protecția unei denumiri de origine a cărei înregistrare le-a fost notificată, cu condiția ca declarația să fie notificată Biroului internațional, cu indicarea motivelor, în termen de un an de la primirea notificării înregistrării, și fără că această declarație să poată aduce prejudiciu, în țara în cauză, celorlalte forme de protecție a denumirii pe care le-ar putea pretinde titularul acesteia, conform articolului 4 de mai sus.

[…]”

2 Normele 9 și 16 din Regulamentul de punere în aplicare a Aranjamentului de la Lisabona, în forma în care a intrat în vigoare la 1 aprilie 2002, prevăd cele ce urmează:

„*Norma 9*

Declarația de refuz

1) Orice declarație de refuz este notificată Biroului internațional de către administrația competentă a țării contractante pentru care este emis refuzul și trebuie să fie semnată de către această administrație.

[…]

Norma 16

Invalidarea

1) În cazul în care efectele unei înregistrări internaționale sunt invalidate într-o țară contractantă și invalidarea nu mai poate face obiectul niciunei căi de atac, invalidarea menționată trebuie să fie notificată Biroului internațional de către administrația competentă a acestei țări contractante.

[…]”

3 Articolele 1 și 2 din Tratatul privind protecția indicațiilor de proveniență, a denumirilor de origine și a altor denumiri ce indică proveniența produselor agricole și industriale, încheiat la 11 iunie 1976 între Austria și Republica Socialistă Cehoslovacă și inclus ulterior în legislația Republicii Cehe (denumit în continuare „convenția bilaterală”), prevăd următoarele:

„Articolul 1

Fiecare dintre statele contractante se angajează să ia toate măsurile necesare pentru a proteja în mod eficace împotriva concurenței neloiale în comerț indicațiile de proveniență, denumirile de origine și alte denumiri care indică proveniența produselor agricole și industriale care aparțin categoriilor avute în vedere la articolul 5 și precizate

în acordul prevăzut la articolul 6, precum și numele și ilustrațiile menționate la articolele 3, 4 și 8 alineatul (2).

Articolul 2

Prin indicații de proveniență, denumiri de origine și alte denumiri care indică proveniența, în sensul prezentului tratat, se înțeleg toate indicațiile care se raportează direct sau indirect la proveniența unui produs. O astfel de indicație este constituită în general dintr-o denumire geografică. Cu toate acestea, aceasta poate fi constituită și din alte mențiuni dacă mediile interesate din țara de origine văd în aceste mențiuni o indicație a țării de producție, în raport cu produsul astfel denumit. Denumirile respective pot conține, în afară de indicația unui teritoriu de proveniență determinat geografic, mențiuni referitoare la calitatea produsului vizat. Aceste proprietăți particulare ale produselor reprezintă exclusiv sau în principal consecința influențelor geografice sau umane."

4 Articolul 5 alineatul 1 punctul B 2 din convenția bilaterală menționează berea printre categoriile de produse cehe vizate prin protecția instituită prin această convenție.

5 Potrivit articolului 6 din convenția bilaterală, „denumirile privind produse pentru care se aplică condițiile din articolul 2 și din articolul 5, care sunt protejate prin tratat și care, prin urmare, nu sunt denumiri generice, urmează a fi enumerate în cadrul unui acord care va fi încheiat între guvernele celor două state contractante".

6 Articolul 16 alineatul 3 din convenția bilaterală prevede că ambele părți contractante pot denunța convenția în urma unui preaviz de cel puțin un an, formulat în scris și transmis pe cale diplomatică.

7 Conform articolului 6 din convenția bilaterală, a fost încheiat un acord cu privire la aplicarea acestei convenții (denumit în continuare „acordul bilateral”), la 7 iunie 1979. Anexa B la acordul bilateral are în vedere denumirea „Bud” între „denumirile cehoslovace ale produselor agricole și industriale”, în categoria „bere”.

B — *Reglementarea comunitară*

8 Articolele 8 și 43 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat, au următorul cuprins:

„*Articolul 8*

Motive relative de refuz

[…]

(4) La opoziția titularului unei mărci neînregistrate sau al unui alt semn utilizat în comerț a cărui incidență nu este numai pe plan local, se respinge înregistrarea mărcii

solicitate în cazul și în măsura în care, în conformitate cu legislația comunitară sau cu cea a statului membru aplicabilă acestui semn:

(a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare;

(b) acest semn conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

[…]

Articolul 43

Examinarea opoziției

(1) În cursul examinării opoziției, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să prezinte, într-un termen pe care acesta îl acordă, observațiile asupra comunicărilor celorlalte părți sau ale Oficiului.

(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci comunitare anterioare care a formulat opoziția aduce dovada că, în decursul a cinci ani ce preced publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință [a se citi: „unei utilizări serioase”] în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția, sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În absența unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) [litera] (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.

[…]”

Istoricul cauzei

A — *Cererile de înregistrare a unor mărci comunitare formulate de Anheuser-Busch*

9 Anheuser-Busch, Inc. a formulat patru cereri de înregistrare a unor mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele

industriale) (OAPI) la 1 aprilie 1996, la 28 iulie 1999, la 11 aprilie și, respectiv, la 4 iulie 2000 (Cererea nr. 24711, Cererea nr. 1257849, Cererea nr. 1603539 și, respectiv, Cererea nr. 1737121).

10 Cererea de înregistrare nr. 1257849 (denumită în continuare „cererea de înregistrare nr. 1”) avea drept obiect marca figurativă următoare:

11 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea mărcii figurative fac parte din clasele 16, 21, 25 și 32 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 16: „Hârtie, carton și produse din aceste materiale (cuprinse în clasa 16); tipărituri; articole de legătorie; fotografii; papetărie; adezivi pentru papetărie sau menaj; materiale pentru artiști; pensule; mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului); material didactic sau pentru învățământ (cu excepția aparatelor); materiale plastice pentru ambalaj (cuprinse în clasa 16); cărți de joc; caractere tipografice; forme de tipar”;

— clasa 21: „Ustensile și recipiente de menaj sau de bucătărie (cu excepția celor din metale prețioase și a celor placate cu metale prețioase); piepteni și bureți; perii (cu

excepția pensulelor); materiale pentru perii; materiale de curățare; lână metalică; sticlă brută sau semiprelucrată (cu excepția sticlei folosite în construcții); sticlărie, porțelan și faianță (cuprinse în clasa 21)”;

— clasa 25: „Articole de îmbrăcăminte și încălțăminte, articole pentru acoperirea capului”;

— clasa 32: „Bere; ape minerale și gazoase și alte băuturi nealcoolice; băuturi și sucuri din fructe; siropuri și alte produse pentru prepararea băuturilor”.

12 Această cerere de înregistrare a mărcii figurative menționate a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 34/00 din 2 mai 2000.

13 Trei cereri de înregistrare, Cererea nr. 24711, Cererea nr. 1603539 și Cererea nr. 1737121 (denumite în cele ce urmează „cererea de înregistrare nr. 2”, „cererea de înregistrare nr. 3” și „cererea de înregistrare nr. 4”), aveau ca obiect marca verbală BUD.

14 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea mărcii verbale fac parte din clasele 32 (pentru cererea de înregistrare nr. 2), 32 și 33 (pentru cererea de înregistrare

nr. 3), 35, 38, 41 și 42 (pentru cererea de înregistrare nr. 4) în sensul Aranjamentului de la Nisa și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 32: „Bere, ale, porter, băuturi alcoolice și nealcoolice pe bază de malț” (pentru cererea de înregistrare nr. 2) și „Beri” (pentru cererea de înregistrare nr. 3);

— clasa 33: „Băuturi alcoolice”;

— clasa 35: „Crearea de baze de date, strângerea de date și de informații în baze de date”;

— clasa 38: „Telecomunicații, respectiv punerea la dispoziție și oferirea de date și de informații, oferirea și difuzarea de informații stocate în baze de date”;

— clasa 41: „Educație, divertisment”;

— clasa 42: „Servicii de restaurante, baruri și puburi; exploatare de baze de date”.

15 Cererile de înregistrare a mărcii verbale BUD au fost publicate în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 93/98 din 7 decembrie 1998 (pentru cererea de înregistrare nr. 2), nr. 19/01 din 26 februarie 2001 (pentru cererea de înregistrare nr. 3) și nr. 22/01 din 5 martie 2001 (pentru cererea de înregistrare nr. 4).

B — *Opozițiile formulate împotriva cererilor de înregistrare a unor mărci comunitare*

16 La 1 august 2000 (în cazul cererii de înregistrare nr. 1), la 5 martie 1999 (în cazul cererii de înregistrare nr. 2), la 22 mai 2001 (în cazul cererii de înregistrare nr. 3) și la 5 iunie 2001 (pentru cererea de înregistrare nr. 4), societatea Budějovický Budvar, národní podnik, cu sediul în Republica Cehă (denumită în continuare „Budvar"), a formulat opoziții în temeiul articolului 42 din Regulamentul nr. 40/94 cu privire la toate produsele menționate în cererile de înregistrare.

17 În susținerea opozițiilor formulate, Budvar a invocat, mai întâi, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, o marcă figurativă internațională nr. 361 566, înregistrată pentru „diferite tipuri de bere blondă și brună", în vigoare în Austria, în Benelux și în Italia, și reprezentată astfel:

18 Budvar a invocat, în continuare, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, denumirea de origine „bud" (denumire de origine nr. 598), înregistrată la 10 martie 1975, pentru bere la Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (OMPI), în vigoare în Franța, în Italia și în Portugalia, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

19 Pe de altă parte, în cadrul cererilor de înregistrare nr. 1, 2 și 3, Budvar a invocat și o denumire de origine „bud” protejată în Austria, pentru bere, în temeiul convenției bilaterale.

C — *Deciziile diviziei de opoziție*

20 Prin Decizia din 16 iulie 2004 (nr. 2326/2004), pronunțată cu privire la cererea de înregistrare nr. 4, divizia de opoziție a admis parțial opoziția formulată împotriva înregistrării mărcii solicitate.

21 Divizia de opoziție a considerat, în primul rând, că Budvar a demonstrat că deținea un drept asupra denumirii de origine „bud” în Franța, în Italia și în Portugalia.

22 În al doilea rând, în ce privește Italia și Portugalia, divizia de opoziție a considerat că argumentele formulate de Budvar nu erau suficient de precise pentru a determina domeniul de aplicare al protecției invocate în temeiul legislațiilor naționale ale acestor două state membre.

23 În al treilea rând, considerând că „serviciile de restaurante, baruri și puburi”, avute în vedere prin cererea de înregistrare nr. 4 (clasa 42), erau asemănătoare „berii”, care era acoperită de denumirea de origine „bud”, divizia de opoziție a concluzionat în sensul existenței unui risc de confuzie în măsura în care semnele în cauză erau identice.

24 În al patrulea rând, pentru celelalte produse și în cadrul legislației franceze aplicabile în speță, divizia de opoziție a arătat că Budvar nu reușise să demonstreze modul în care utilizarea mărcii solicitate putea diminua sau deturna notorietatea denumirii de origine în cauză, fiind vorba despre produse diferite.

25 În consecință, divizia de opoziție a admis opoziția formulată de Budvar în ce privește „servicii de restaurante, baruri și puburi” (clasa 42), avute în vedere prin cererea de înregistrare nr. 4.

26 Prin Deciziile din 23 decembrie 2004 (nr. 4474/2004 și nr. 4475/2004) și prin Decizia din 26 ianuarie 2005 (nr. 117/2005), divizia de opoziție a respins opozițiile formulate împotriva înregistrării mărcilor care au făcut obiectul cererilor de înregistrare nr. 1, nr. 3 și nr. 2.

27 Divizia de opoziție a considerat, în esență, că nu s-a dovedit că, în Austria, în Franța, în Italia și în Portugalia, denumirea de origine „bud” era un semn utilizat în comerț și că sfera sa de aplicare nu era numai locală. Pentru a ajunge la această concluzie, divizia de opoziție a considerat că trebuiau aplicate aceleași criterii ca cele prevăzute la articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu norma 22 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) privind dovada „utilizării serioase” a mărcilor anterioare pe care se întemeiază o opoziție.

D — *Deciziile Camerei a doua de recurs a OAPI*

28 La 21 februarie și la 18 martie 2005, Budvar a introdus trei recursuri împotriva deciziilor diviziei de opoziție prin care s-au respins opozițiile formulate în raport cu cererile de înregistrare nr. 1, nr. 2 și nr. 3 (Deciziile nr. 4474/2004, nr. 117/2005 și, respectiv, nr. 4475/2004 ale diviziei de opoziție).

29 La 8 septembrie 2004, Anheuser-Busch a introdus un recurs împotriva deciziei diviziei de opoziție prin care se admitea parțial opoziția formulată în raport cu cererea de înregistrare nr. 4, în ce privește „servicii de restaurante, baruri și puburi" (clasa 42), (Decizia nr. 2326/2004 a diviziei de opoziție). Budvar a solicitat anularea deciziei diviziei de opoziție, în măsura în care aceasta respingea opoziția în ce privește celelalte servicii cuprinse în clasele 35, 38, 41 și 42.

30 Prin trei decizii pronunțate la 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), la 28 iunie 2006 (cauza R 241/2005-2) și la 1 septembrie 2006 (cauza R 305/2005-2), Camera a doua de recurs a OAPI a respins recursurile introduse de Budvar în cadrul cererilor de înregistrare nr. 1, 2 și 3.

31 Printr-o Decizie pronunțată la 28 iunie 2006 (cauza R 802/2004-2), camera de recurs a admis recursul introdus de Anheuser-Busch în cadrul cererii de înregistrare nr. 4 și a respins în întregime opoziția formulată de Budvar.

32 Deciziile pronunțate la 28 iunie 2006 (cauzele R 241/2005-2 și R 802/2004-2) și la 1 septembrie 2006 (cauza R 305/2005-2) făceau trimitere la motivele cuprinse în Decizia din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2).

33 În cele patru decizii (denumite în continuare „deciziile atacate"), camera de recurs a arătat mai întâi că Budvar părea că nu se mai referă la marca figurativă internațională nr. 361 566 în susținerea opozițiilor sale, ci numai la denumirea de origine „bud".

34 În continuare, camera de recurs a considerat, în esență, în primul rând, că era dificil de conceput că semnul BUD poate fi considerat denumire de origine sau chiar indicație indirectă de proveniență. Camera de recurs a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, pe baza unui drept prezentat ca o denumire de origine, dar care, în realitate, nu reprezenta o astfel de denumire.

35 În al doilea rând, camera de recurs, aplicând, prin analogie, dispozițiile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și pe cele ale normei 22 din Regulamentul nr. 2868/95, a considerat că dovezile furnizate de Budvar, cu privire la utilizarea denumirii de origine „bud" în Austria, în Franța, în Italia și în Portugalia, erau insuficiente.

36 În al treilea rând, camera de recurs a considerat că opoziția trebuia respinsă, de asemenea, pentru motivul că Budvar nu a demonstrat că denumirea de origine în cauză îi acorda dreptul de a interzice utilizarea ca marcă a termenului „bud" în Austria sau în Franța.

Procedura și concluziile părților

37 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a solicitat părților să răspundă la anumite întrebări, părțile răspunzând în termenul prevăzut.

38 Au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate în ședința din 1 aprilie 2008.

39 În cauzele T-225/06, T-255/06 și T-309/06, Budvar solicită Tribunalului:

— constatarea faptului că OAPI nu ar fi trebuit să procedeze la publicarea cererilor de înregistrare vizate, ca urmare a existenței unor motive absolute de refuz.

40 Pe de altă parte, în fiecare dintre cauze, Budvar solicită Tribunalului:

— constatarea necompetenței camerei de recurs cu privire la aprecierea validității „materiale” a drepturilor anterioare, invocate în cadrul unei opoziții;

— constatarea caracterului nelegal al deciziei atacate și a faptului că aceasta aduce atingere principiului egalității de tratament în fața OAPI, ca urmare a interpretării eronate a noțiunii „alt semn utilizat în comerț”, astfel cum este menționată la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94;

— în consecință, constatarea faptului că înscrisurile prezentate cu ocazia dezbaterilor stabilesc utilizarea semnului BUD ca denumire de origine și, în măsura în care este necesar, că denumirea de origine „bud” constituie într-adevăr un semn utilizat în comerț, în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94;

— constatarea îndeplinirii condițiilor pentru aplicarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94;

— pronunțarea:

— anulării deciziei atacate;

— respingerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare vizate;

— transmiterii Hotărârii Tribunalului către OAPI;

— obligării Anheuser-Busch la plata cheltuielilor de judecată.

41 În ședință, Budvar și-a completat concluziile, solicitând obligarea OAPI și a Anheuser-Busch la plata cheltuielilor de judecată.

42 În fiecare dintre cauze, OAPI și Anheuser-Busch solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea Budvar la plata cheltuielilor de judecată.

43 După ascultarea părților, în ședință, cu privire la eventuala conexare a prezentelor cauze în vederea pronunțării hotărârii, Tribunalul consideră că este necesar să se procedeze la o astfel de conexare, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

În drept

A — *Cu privire la admisibilitatea și la relevanța anumitor capete de cerere formulate de Budvar*

44 Mai întâi, astfel cum arată OAPI în înscrisurile sale, Budvar solicită Tribunalului, în cauzele T-225/06, T-255/06 și T-309/06, constatarea faptului că OAPI nu ar fi trebuit să procedeze la publicarea cererilor de înregistrare vizate, ca urmare a existenței unor motive absolute de refuz. Or, trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri de opoziție, nu este obligatorie analizarea motivelor absolute de refuz avute în vedere la articolul 7 din Regulamentul nr. 40/94 și că acest articol nu se numără printre dispozițiile în raport cu care trebuie apreciată legalitatea deciziei atacate [Hotărârea Tribunalului din 9 aprilie 2003, Durferrit/OAPI – Kolene (NU-TRIDE), T-224/01, Rec., p. II-1589, punctele 72 și 75]. Rezultă că, în această privință, capătul de cerere formulat de Budvar este inadmisibil.

45 În continuare, prin primul, al doilea, al treilea și al patrulea capăt de cerere din concluziile prezentate în toate cauzele, Budvar urmărește, în realitate, recunoașterea de către instanța comunitară a temeiniciei anumitor motive formulate în sprijinul acțiunii sale. Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că astfel de concluzii sunt inadmisibile (Hotărârea Curții din 13 iulie 1989, Jaenicke Cendoya/Comisia, 108/88, Rec., p. 2711, punctele 8 și 9, Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 1996, Air France/Comisia, T-358/94, Rec., p. II-2109, punctul 32, și Ordonanța Tribunalului din 14 mai 2008, Lactalis Gestion Lait și Lactalis Investissements/Consiliul, T-29/07, punctul 16). Prin urmare, capetele de cerere formulate de Budvar în această privință sunt inadmisibile.

46 Pe de altă parte, astfel cum susține OAPI în înscrisurile sale, trebuie să se constate că, prin al șaselea capăt de cerere din fiecare cauză, prin care se urmărea „respingerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare vizate", Budvar solicită, în esență, Tribunalului să adreseze OAPI o somație. Cu toate acestea, conform articolului 63

alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii Curții de Justiție. În consecință, nu este de competența Tribunalului să adreseze OAPI o somație [Hotărârea Tribunalului din 31 ianuarie 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/OAPI (Giroform), T-331/99, Rec., p. II-433, punctul 33, Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 2002, Eurocool Logistik/OAPI (EUROCOOL), T-34/00, Rec., p. II-683, punctul 12, și Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2002, Institut für Lernsysteme/OAPI – Educational Services (ELS), T-388/00, Rec., p. II-4301, punctul 19]. Prin urmare, capătul de cerere formulat de Budvar în această privință este inadmisibil.

47 În cele din urmă, prin al șaptelea capăt de cerere din fiecare cauză, Budvar solicită Tribunalului transmiterea către OAPI a hotărârii ce urmează a fi pronunțată. Or, indiferent de capătul de cerere formulat de părți în această privință, articolul 55 din Statutul Curții prevede că „[h]otărârile Tribunalului care pun capăt procesului, care soluționează parțial litigiul pe fond sau care pun capăt unei probleme de procedură privind invocarea lipsei de competență sau de inadmisibilitate, se notifică de grefierul Tribunalului tuturor părților”. Pe de altă parte, articolul 82 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului precizează că „[o]riginalul hotărârii, semnat de președinte, de judecătorii care au luat parte la deliberări și de grefier, este sigilat și depus la grefă; o copie certificată pentru conformitate cu originalul se comunică fiecărei părți”. Prin urmare, capătul de cerere formulat de Budvar în această privință este inoperant.

B — *Cu privire la fond*

48 După ce a amintit istoricul conflictului care opune părțile la litigiu, Budvar invocă, în esență, un motiv unic întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

49 Motivul unic invocat de Budvar cuprinde două aspecte. Prin primul aspect, Budvar readuce în discuție concluzia camerei de recurs potrivit căreia semnul BUD nu ar putea fi considerat denumire de origine. Prin al doilea aspect, Budvar contestă aprecierea camerei de recurs, potrivit căreia condițiile din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu ar fi îndeplinite în speță.

1. *Cu privire la primul aspect, referitor la validitatea denumirii de origine „bud”*

a) Argumentele părților

50 Amintind punctele 19-22 din decizia pronunțată în cauza R 234/2005-2, Budvar indică faptul că s-a procedat de către camera de recurs la o pretinsă examinare a semnului BUD, în urma căreia aceasta a declarat că semnul respectiv nu constituia, „de fapt, nicidecum, o denumire de origine”.

51 În acest temei, camera de recurs ar fi respins opoziția, chiar fără să fi analizat dacă erau îndeplinite condițiile din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

52 Această practică, contrară Regulamentului nr. 40/94, ar conduce la nelegalitatea deciziilor atacate, care, în acest temei, ar trebui anulate.

53 În plus, Budvar susține că denumirea de origine „bud” este nu numai valabilă, ci și în vigoare.

54 În această privință, Budvar consideră, în primul rând, că, în ce privește stabilirea validității denumirii de origine în cauză, camera de recurs nu era competentă. Competențele camerei de recurs ar fi limitate la a determina, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94, dacă o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare poate aduce atingere unor drepturi anterioare. Reglementarea privind marca comunitară nu ar prevedea aprecierea de către OAPI a validității materiale a dreptului anterior invocat în cadrul unei proceduri de opoziție. În cadrul unei astfel de proceduri, conform normei 20 din Regulamentul nr. 2868/95, persoana care a formulat opoziția ar trebui să dovedească „existența, valabilitatea și domeniul de protecție ale mărcii sale anterioare sau ale dreptului său anterior”. Prin urmare, această dispoziție ar prevedea că persoana care a formulat opoziția este obligată numai să dovedească respectarea condițiilor de formă în cazul titlului pe care îl opune cererii de înregistrare. Procedând la o analiză a semnului BUD, în vederea stabilirii posibilității de a-l califica drept denumire de origine, camera de recurs ar fi încălcat, așadar, legislația comunitară aplicabilă. Budvar adaugă că, în speță, a furnizat toate documentele necesare care pot dovedi existența și validitatea denumirii de origine „bud”.

55 În al doilea rând, Budvar indică faptul că, indiferent de situație, semnul BUD constituie o denumire de origine. Făcând referire la punctul 20 din Decizia pronunțată de camera de recurs în cauza R 234/2005-2, Budvar precizează că nicio dispoziție nu prevede că semnul care constituie o denumire de origine trebuie în mod obligatoriu să reia integral o denumire geografică. În speță, ar fi incontestabil mai întâi că termenul „Budweis” (denumirea germană a localității Českе Budějovice) corespunde numelui orașului în care este produsă berea în cauză, respectiv ariei de producție a acesteia. Certificatul de înregistrare național ar descrie denumirea de origine „bud” ca desemnând, în principal, o „bere blondă”, ale cărei calități și caracteristici ar consta în a fi „ușor amară, cu gust dulceag și cu o aromă specifică”, provenită din Českе Budějovice. Pe de altă parte, Budvar subliniază că o denumire de origine poate fi la fel de bine o abreviere a unei denumiri geografice, chiar și un termen imaginat sau aparținând limbajului curent, atât timp cât aria sa de producție corespunde unei arii geografice determinate. În raport cu acest aspect, Budvar face trimitere la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 208, p. 1), în forma în

care era aplicabil la data faptelor, la Hotărârea Curții din 25 octombrie 2005, Germania și Danemarca/Comisia (C-465/02 și C-466/02, Rec., p. I-9115), și la anumite denumiri de origine înregistrate în Franța sau la nivel comunitar. În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că semnul BUD nu constituie o denumire de origine valabilă, pentru motivul că termenul „bud" nu ar corespunde strict unui loc geografic.

56 În al treilea rând, Budvar subliniază că denumirea de origine în cauză este în vigoare în Franța și, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, și în Austria. Budvar amintește în această privință că, la 27 ianuarie 1975, Ministerul Agriculturii și al Alimentației ceh a acordat berii BUD calificarea de denumire de origine. În temeiul angajamentelor internaționale încheiate de Republica Cehă, protecția acordată calificării drept denumire de origine a fost acordată, printre altele, semnului BUD în Franța (în temeiul Aranjamentului de la Lisabona) și în Austria (în temeiul convenției bilaterale). Cu toate că această denumire de origine este contestată de Anheuser-Busch, ar fi în continuare protejată în Franța și în Austria și ar continua să își producă efectele în aceste țări.

57 În ce privește Franța, Budvar subliniază că, atât timp cât o denumire de origine este recunoscută și protejată ca atare în țara sa de origine, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din Aranjamentul de la Lisabona, părțile contractante ale aranjamentului menționat sunt obligate să protejeze denumirea de origine în cauză pe teritoriul lor. Franța nu ar fi notificat nicio declarație de refuz de protecție a denumirii de origine „bud", în temeiul articolului 5 alineatul (3) din Aranjamentul de la Lisabona. Pe de altă parte, în ce privește faptul că tribunal de grande instance de Strasbourg (Tribunalul de Mare Instanță din Strasbourg, Franța) a dispus, la 30 iunie 2004, anularea efectelor înregistrării denumirii de origine „bud" pe teritoriul francez în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, Budvar precizează că această hotărâre face în prezent obiectul unei proceduri de apel înaintea cour d'appel de Colmar (Curtea de Appel din Colmar, Franța). Așadar, hotărârea pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg nu ar fi definitivă. Denumirea de origine „bud" ar continua să își producă efectele în Franța. Budvar susține, în acest context, că acțiunea în declararea nulității unei denumiri de origine nu ar exista în legislația franceză și, cu privire la acest aspect, prezintă opinia unui profesor de drept. În plus, Budvar susține că, ulterior hotărârii pronunțate de tribunal de grande instance de Strasbourg, la 19 mai 2005, Institut national de la

propriété industrielle en France (Institutul Național al Proprietății Industriale din Franța, INPI) a respins cererea de înregistrare a unei mărci verbale BUD, care ar desemna beri, cerere care a fost depusă la 30 septembrie 2004 de către Anheuser-Busch. Această decizie nu ar fi fost contestată de Anheuser-Busch.

58 În ce privește Austria și în ce privește cauzele T-225/06, T-255/06 și T-309/06, Budvar precizează că litigiul în curs în acest stat membru nu s-a încheiat prin nicio hotărâre judecătorească cu autoritate de lucru judecat. În acest sens, Budvar prezintă trei hotărâri judecătorești recente, dintre care ultima a fost pronunțată la 10 iulie 2006 de Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria). Prin această din urmă hotărâre s-ar fi dispus desemnarea unui expert cu scopul de a determina, în esență, dacă, în rândul consumatorilor cehi, se asociază indicația cuprinsă în termenul „bud" cu berea și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă această indicație poate fi percepută ca făcând referire la un loc, la o regiune sau la o țară anume, în raport cu originea berii. Prin urmare, nu s-ar putea contesta că denumirea de origine „bud" ar fi în continuare protejată în Austria, contrar susținerilor camerei de recurs.

59 Cu titlu introductiv, OAPI arată că Budvar a renunțat, în cursul procedurii de pe rolul camerei de recurs, la a-și întemeia opoziția pe marca figurativă internațională nr. 361 566, invocată inițial. Pe de altă parte, în ce privește denumirea de origine „bud", Budvar și-ar menține opoziția numai în raport cu protecția care este conferită respectivei denumiri în Franța și în Austria. Drepturile invocate inițial, în ce privește Italia și Portugalia, ar fi abandonate în contextul opoziției.

60 În continuare, OAPI indică, în primul rând, că, efectiv, nu are competența de a se pronunța cu privire la validitatea unui drept anterior, invocat în susținerea unei opoziții.

61 Cu toate acestea, în speță, camera de recurs nu s-ar fi pronunțat cu privire la validitatea denumirii de origine anterioare. Aceasta ar fi apreciat numai întinderea protecției acesteia. Ar fi vorba despre o chestiune de drept care trebuia soluționată din oficiu de OAPI, chiar dacă părțile nu au invocat argumente în această privință [Hotărârea Tribunalului din 1 februarie 2005, SPAG/OAPI – Dann și Backer (HOOLIGAN), T-57/03, Rec., p. II-287, punctul 21, și Hotărârea Tribunalului din 13 iunie 2006, Inex/OAPI – Wiseman (Reprezentarea unei piei de vacă), T-153/03, Rec., p. II-1677, punctul 40].

62 Distincția dintre validitatea și opozabilitatea unui drept anterior ar fi de altfel prevăzută de textele comunitare [OAPI are în vedere în special articolul 53 alineatul (1), articolul 43 alineatele (2) și (3), articolul 78 alineatul (6) și articolul 107 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94]. Prin urmare, ar putea exista situații în care un drept anterior, chiar valid, nu poate fi exercitat. La aplicarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI ar trebui să interpreteze și să aplice legislația națională ca o instanță națională.

63 În al doilea rând, în ce privește protecția denumirii de origine „bud” în Franța, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona și făcând referire la punctul 20 din Decizia pronunțată de camera de recurs în cauza R 234/2005-2, OAPI arată că articolul 2 alineatul 1 din respectivul aranjament, precum și articolul L. 641-2 din code rural (Codul rural francez, denumit în continuare „code rural”) impun ca denumirea de origine în cauză să fie constituită dintr-o „denumire geografică”. Or, Budvar ar recunoaște că termenul „bud” nu este o denumire geografică, deși acest termen derivă dintr-o denumire geografică. În ce privește referirea pe care o face Budvar la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, înlocuit între timp cu Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114), OAPI subliniază că acest regulament nu a fost invocat în susținerea opozițiilor. OAPI concluzionează că o instanță franceză ar considera că abrevierea unei denumiri geografice precum termenul „bud” nu poate fi invocată pentru a se opune utilizării unei mărci identice, independent de faptul că acest termen este protejat în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

64 OAPI adaugă că, deși, în mod normal, Aranjamentul de la Lisabona prevalează în raport cu legislația națională, articolul 8 prevede că formalitățile necesare pentru asigurarea protecției denumirilor de origine pot fi îndeplinite „în conformitate cu legislația națională". Pe de altă parte, distincția dintre validitatea și opozabilitatea unei denumiri de origine care nu este constituită dintr-o denumire geografică ar fi pe deplin justificată. Mai întâi, această distincție ar fi avută în vedere prin norma 16 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare a Aranjamentului de la Lisabona, care prevede că „efectele" unei înregistrări internaționale (și nu înregistrarea însăși) pot fi anulate într-o țară contractantă. În continuare, această distincție ar fi justificată din perspectiva evitării oricărei denaturări a concurenței dacă, astfel cum susține Budvar, legislația franceză nu ar prevedea posibilitatea anulării efectelor denumirii de origine „bud" în Franța.

65 În al treilea rând, în ce privește protecția denumirii de origine „bud" în Austria, în temeiul convenției bilaterale invocate în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, OAPI susține că articolul 2 din convenția respectivă sugerează că indicația protejată trebuie să fie geografică, deși poate „cuprinde" și alte informații (cum ar fi elementele negeografice). O indicație ce nu este geografică, singură, nu ar putea face obiectul protecției. OAPI arată totuși că, în Hotărârea din 18 noiembrie 2003, Budejovický Budvar (C-216/01, Rec., p. I-13617), Curtea a reținut o traducere a articolului 2 ușor diferită. În special, în traducerea reținută de Curte, indicația vizată poate fi „constituită" din alte informații.

66 Indiferent de situație, OAPI consideră că o instanță austriacă ar solicita să se dovedească faptul că, în țara de origine (respectiv în Republica Cehă), semnul BUD, atunci când este aplicat pe bere, este perceput de consumatori ca făcând referire la orașul Českе Budějovice. Aceasta s-ar alătura, pe de altă parte, poziției Curții din Hotărârea Budejovický Budvar, punctul 65 de mai sus, în care aceasta a considerat că, „deși reiese din verificările efectuate de instanța de trimitere că, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor majoritare din Republica Cehă, denumirea «bud» desemnează o regiune sau un loc de pe teritoriul acestui stat, iar protecția acestuia este justificată în raport cu criteriile din articolul 30 CE, nici dispoziția menționată nu se opune ca această protecție să fie extinsă la teritoriul unui stat membru cum este, în speță, Republica Austria" (punctul 101 din hotărâre). Or, astfel cum ar fi arătat în mod întemeiat camera

de recurs, nu ar exista dovezi, în speță, că numele orașului Českе Budějovice ar fi fost prescurtat în forma „Bud”. Prin urmare, ar fi dificil să se imagineze că termenul „bud” va fi considerat de consumatorii de bere din Republica Cehă o indicație a faptului că berea a fost produsă într-o zonă geografică specifică din această țară.

67 În al patrulea rând, făcând trimitere la punctele 21 și 29 din decizia pronunțată în cauza R 234/2005-2, OAPI subliniază că s-a considerat de către camera de recurs că Budvar demonstrase utilizarea termenului „bud” ca marcă, dar nu și ca denumire de origine. În această privință, referitor la argumentul formulat de Budvar potrivit căruia aceasta ar fi utilizat termenul „bud” atât ca marcă, cât și ca denumire de origine, OAPI amintește că fiecare drept de proprietate intelectuală urmărește o funcție esențială care îi este specifică. În anumite cazuri, funcțiile esențiale ale anumitor drepturi nu sunt conciliabile. Funcția esențială a denumirii de origine ar fi să garanteze că produsul care provine dintr-o țară, dintr-o regiune sau dintr-o localitate posedă calități și caracteristici datorate exclusiv sau esențial mediului geografic, inclusiv factorilor naturali și umani. Funcția esențială a mărcii ar fi garantarea originii comerciale a produsului. Întrucât Budvar nu contestă că termenul „bud” este utilizat ca marcă, acesta nu ar îndeplini funcția esențială de denumire de origine și nu ar putea beneficia de protecția care îi este acordată. Camera de recurs ar fi considerat, în acest context, că instanțele franceze și austriece ar fi ajuns la aceeași concluzie și nu ar fi acordat protecție Budvar împotriva utilizării unei mărci identice cu dreptul anterior revendicat.

68 În al cincilea rând, OAPI menționează hotărârile judecătorești pronunțate în Austria și în Franța.

69 În ce privește Austria, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, OAPI subliniază că s-ar fi indicat de către Curte în Hotărârea Budejovický Budvar, punctul 65 de mai sus, că o „indicație de proveniență geografică simplă sau indirectă” (precum „bud”, potrivit OAPI) ar putea fi protejată în temeiul convenției bilaterale în cauză cu excepția cazului în care această indicație este constituită dintr-o „denumire care nu se

referă nici direct, nici indirect în această țară la proveniența geografică a produsului pe care îl desemnează" (punctele 107 și 111 din hotărâre). Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) și Oberlandesgericht Wien, în apel, nu ar fi acordat protecție denumirii de origine anterioare împotriva utilizării de către Anheuser-Busch a semnului în cauză pentru bere. Faptul că, prin Hotărârea din 10 iulie 2006, Oberlandesgericht Wien i-a solicitat unui expert să determine dacă se putea considera că termenul „bud" face referire direct sau indirect la proveniența geografică a berii, nu ar modifica soluția prezentului litigiu în fața Tribunalului. Mai întâi, un răspuns pozitiv din partea Oberlandesgericht Wien la această întrebare nu ar afecta legalitatea deciziilor atacate în măsura în care aceasta ar interveni ulterior adoptării acestora. În continuare, sarcina probei cu privire la protejarea prin legislația austriacă a dreptului anterior invocat ar reveni Budvar. Prin urmare, Budvar ar fi trebuit să dovedească, în fața organelor OAPI, îndeplinirea condițiilor impuse de Curte prin hotărârea pronunțată. În lipsa unei astfel de dovezi, concluzia camerei de recurs ar fi întemeiată. În cele din urmă, Hotărârea Handelsgericht Wien din 22 martie 2006 prezentată de Budvar Tribunalului ar reține că, în temeiul înscrisurilor prezentate cu ocazia dezbaterilor, termenul „bud" nu ar fi asociat unei denumiri geografice specifice în Republica Cehă.

70 În ce privește Franța, OAPI indică mai întâi că atacarea cu apel a Hotărârii din 30 iunie 2004 pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg nu ar aduce modificări concluziei camerei de recurs potrivit căreia Budvar, „până în acest moment, nu a reușit să îl împiedice pe distribuitorul [Anheuser-Busch] să vândă în Franța bere sub marca BUD" (punctul 34 din decizia pronunțată în cauza R 234/2005-2). Această hotărâre ar confirma, pe de altă parte, concluzia potrivit căreia termenul „bud" ar fi o indicație simplă și indirectă a originii geografice a produsului, respectiv o denumire căreia nu îi este atașată o calitate, o reputație sau o caracteristică specifică în funcție de originea geografică. Tribunal de grande instance de Strasbourg ar fi considerat, din acest motiv, că termenul „bud" nu intra în sfera de aplicare a articolului 2 alineatul 1 din Aranjamentul de la Lisabona, fără să fi fost necesar să se determine dacă termenul „bud" putea desemna un loc geografic specific. În cazul în care cour d'appel ar urma să anuleze respectiva hotărâre, acest fapt nu ar afecta legalitatea deciziilor atacate în măsura în care hotărârea ar interveni ulterior adoptării acestora. În ce privește deciziile INPI invocate de Budvar, acestea nu ar afecta deciziile atacate, întrucât, mai întâi, acestea se pronunță cu privire la înregistrarea, și nu la utilizarea unei mărci, în al doilea rând, întrucât nu există nicio indicație potrivit căreia deciziile ar fi definitive și, în al treilea rând, întrucât aceste decizii administrative au o valoare mai redusă decât o hotărâre pronunțată de o instanță civilă.

71 Cu titlu introductiv, Anheuser-Busch formulează anumite observații privind cauza T-257/06, ce are ca obiect cererea de înregistrare nr. 4. Mai întâi, spre deosebire de cele indicate de camera de recurs în Decizia din 28 iunie 2006 (cauza R 802/2004-2), Anheuser-Busch subliniază că Budvar nu a invocat, în susținerea opoziției sale, denumirea de origine „bud" protejată în Austria. În continuare, în ce privește serviciile avute în vedere prin cererea de înregistrare nr. 4, Anheuser-Busch indică faptul că înregistrarea ar fi fost deja acordată, cu titlu definitiv, pentru produsele ce fac parte din clasele 35, 38 și 41, precum și pentru serviciile de „exploatare de baze de date" care fac parte din clasa 42. Procedura de pe rolul camerei de recurs nu ar fi privit decât „servicii de restaurante, baruri și puburi" care fac parte din clasa 42, divizia de opoziție neadmițând opoziția decât în această privință, iar intervenienta fiind singura parte care a introdus recurs împotriva acestei decizii. În consecință, decizia diviziei de opoziție ar fi devenit definitivă în măsura în care respinge opoziția pentru serviciile ce fac parte din clasele 35, 38 și 41, precum și pentru serviciile de „exploatare de baze de date" din clasa 42.

72 Cu titlu introductiv, de asemenea, în toate cauzele, Anheuser-Busch indică faptul că Budvar se referea, în fața camerei de recurs, la denumiri de origine „bud" existente în Portugalia și în Italia, cu toate că aceste drepturi ar fi fost declarate nule în aceste țări, iar divizia de opoziție ar fi concluzionat că existența acestor drepturi nu a fost dovedită. Anheuser-Busch arată că, în fața Tribunalului, Budvar se limitează la a invoca denumirile de origine „bud" existente în Franța și, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, în Austria. Anheuser-Busch deduce de aici că temeiul opoziției ar fi efectiv limitat la aceste drepturi.

73 În continuare, Anheuser-Busch prezintă interpretarea sa cu privire la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. În special, aceasta consideră că dispoziția respectivă ar privi în principal drepturile neînregistrate, drepturi care ar lua naștere și ar exista ca urmare a utilizării lor efective pe piață. Situația ar fi diferită în cazul mărcilor înregistrate, a căror existență și validitate ar lua naștere din însuși actul de înregistrare. În acest cadru, legiuitorul comunitar ar fi ales să nu facă referire numai la legislația națională, în ce privește semnele utilizate în comerț, ci să se refere la acestea numai în ce privește existența și aplicabilitatea drepturilor care rezultă din „utilizarea" semnelor menționate. Aceste principii ar fi fost urmate de High Court of Justice (England & Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor)] într-o cauză cunoscută sub numele „COMPASS" (24 martie 2004). În conformitate cu aceste principii, OAPI ar avea nu numai posibilitatea, ci și obligația de a se pronunța cu privire la validitatea

drepturilor anterioare în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Anheuser-Busch face trimitere și la liniile directoare privind procedurile de pe rolul OAPI (partea C capitolul 4 secțiunea 5.3.4). Deși articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu stabilește condițiile de fond ale întinderii unei astfel de „utilizări", din funcționarea și din structura acestui articol ar reieși cu claritate că intenția legiuitorului comunitar era să aplice condiții mai stricte în cazul protecției drepturilor neînregistrate în raport cu mărcile înregistrate. În această privință, utilizarea serioasă impusă de articolul 15 și de articolul 43 din Regulamentul nr. 40/94 ar trebui considerată pragul minim absolut de utilizare impus în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

74 Cu privire la fond, Anheuser-Busch indică, în primul rând, că nu s-a statuat de către camera de recurs cu privire la validitatea denumirilor de origine în cauză. Camera de recurs ar fi considerat că, în prezenta cauză, nu exista o denumire de origine.

75 Anheuser-Busch susține, în al doilea rând, că termenul „bud" nu este denumirea unui loc și face trimitere, în special, la anumite documente pe care le-a prezentat în fața OAPI. În special, Anheuser-Busch precizează că înregistrarea unei denumiri de origine nu poate conferi o conotație geografică unui termen lipsit de o astfel de conotație. Pe de altă parte, presupunând chiar că denumirea germană „Budweis" poate fi asociată cu orașul Českе Budějovice – ceea ce nu ar fi fost dovedit de Budvar – consumatorul ar trebui să recurgă la o conexiune mentală suplimentară. Prin urmare, nu ar fi evident că termenul „bud" este înțeles ca însemnând „Budweis" și că este asociat cu orașul Českе Budějovice. În plus, chiar dacă abrevierile termenilor geografici pot păstra caracterul geografic al termenului complet, acest lucru nu poate funcționa decât pentru abrevierile realmente comune. Or, nu s-a formulat niciun argument și nici cel puțin o probă pentru a demonstra că termenul „bud" ar fi utilizat și înțeles ca reprezentând o abreviere a denumirii Českе Budějovice. Același raționament ar trebui să își găsească aplicarea în cazul termenilor imaginari, care, oricum, nu ar îndeplini condițiile Aranjamentului de la Lisabona, acesta vizând, potrivit articolului 2 alineatul 1), locuri

existente. În orice ipoteză, termenii imaginari nu ar putea fi protejați decât dacă ar fi înțeleși într-un sens geografic, situație care nu se regăsește în prezenta cauză.

76 În al treilea rând, Anheuser-Busch consideră că exista o competență a camerei de recurs pentru constatarea caracterului de denumire de origine al termenului „bud". În această privință, camera de recurs nu ar fi obligată prin Aranjamentul de la Lisabona, nici prin convenția bilaterală. În contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI ar trebui să stabilească dacă sunt îndeplinite toate condițiile pentru acceptarea unui motiv relativ de refuz. Spre deosebire de situația mărcilor înregistrate, OAPI nu ar fi obligat prin nicio decizie administrativă națională anterioară cum este înregistrarea unui titlu. OAPI ar fi competent să se pronunțe cu privire la existența și la validitatea dreptului care face obiectul titlului respectiv și, în acest context, ar fi avut aceeași competență ca și tribunalele naționale. Declarând lipsită de validitate protecția dobândită în temeiul unei denumiri geografice, camera de recurs nu procedează la stingerea acestui drept, ci numai constată că dreptul revendicat nu poate constitui un obstacol în calea înregistrării unei mărci comunitare.

77 În al patrulea rând, instanțele franceze și austriece ar fi considerat că termenul „bud" nu beneficiază de nicio protecție ca denumire de origine. Deși aceste hotărâri judecătorești nu sunt încă definitive și obligatorii, acestea ar confirma că aprecierea faptelor efectuată de camera de recurs în decizia atacată era corectă.

78 În cadrul cauzelor T-255/06, T-257/06 și T-309/06, Anheuser-Busch adaugă că decizia INPI, notificată la 19 mai 2005 și invocată de Budvar în acțiunile sale, nu ar fi fost adusă la cunoștința OAPI și, prin urmare, ar trebui considerată inadmisibilă. În orice ipoteză, decizia INPI avută în vedere de Budvar nu ar fi fost decât provizorie, iar refuzul definitiv de înregistrare s-ar întemeia pe o chestiune procedurală, și nu de fond. În această privință, Anheuser-Busch face trimitere la memoriul său din 6 aprilie 2006 depus la camera de recurs în cadrul procedurii care s-a aflat la originea cauzei T-257/06.

b) Aprecierea Tribunalului

79 Trebuie amintit că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 permite formularea unei opoziții împotriva unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare pe baza unui alt semn decât o marcă anterioară, această ultimă situație fiind prevăzută la articolul 8 alineatele (1)-(3) și (5) [Hotărârea Tribunalului din 12 iunie 2007, Budějovický Budvar și Anheuser-Busch/OAPI (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 și T-71/04, Rep., p. II-1829, punctul 85]. Potrivit articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, conform legislației comunitare sau celei a statului membru aplicabil semnului, drepturile care decurg din acesta trebuie să fi fost dobândite anterior datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare. Tot potrivit legislației comunitare sau celei a statului membru aplicabil semnului, acesta din urmă trebuie să confere titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

80 În acest cadru, în temeiul normei 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în forma în care era aplicabilă la momentul depunerii actului de opoziție de către Budvar, actul de opoziție ar trebui să cuprindă o mențiune a dreptului anterior și numele statului membru sau al statelor membre în care există respectivul drept, precum și o reprezentare și, dacă este cazul, o descriere a dreptului anterior. Pe de altă parte, în temeiul normei 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în forma în care era aplicabilă la momentul depunerii actului de opoziție de Budvar, actul de opoziție trebuie însoțit, de preferință, de dovada achiziției și a domeniului de protecție ale respectivului drept.

81 În prezenta cauză, camera de recurs a considerat, în esență, că, mai întâi, trebuia determinat dacă semnul BUD era efectiv o denumire de origine. În această privință, camera de recurs a indicat mai întâi că o denumire de origine este o indicație geografică prin care consumatorii sunt informați că un produs este originar dintr-un loc, dintr-o

regiune sau dintr-un teritoriu specific și că posedă anumite caracteristici atribuibile mediului geografic în care a fost produs, cum sunt factorii naturali și umani. În continuare, camera de recurs a reținut că era dificil de conceput că semnul BUD poate fi considerat o denumire de origine sau chiar o indicație indirectă de proveniență. În special, camera de recurs a considerat că termenul „bud" nu corespundea numelui unui loc aflat în Republica Cehă. Nimic nu ar dovedi că numele orașului în care își are sediul Budvar (respectiv České Budějovice, „Budweis" în germană) ar fi fost prescurtat ca „bud". Prin urmare, ar fi dificil să se imagineze că în Franța, în Italia, în Portugalia și în Austria, consumatorii vor putea percepe termenul „bud" drept o denumire de origine, considerând-o o bere produsă într-un loc geografic specific din Republica Cehă, cu anumite caracteristici care pot fi atribuite mediului său geografic. Pe de altă parte, camera de recurs a arătat că Budvar ar fi utilizat semnul BUD drept marcă, și nu drept denumire de origine. În plus, nu s-ar părea că altă întreprindere din České Budějovice (unde se află sediul Budvar) ar avea dreptul să producă bere sub denumirea de origine „bud". În cele din urmă, având în vedere aceste considerații, camera de recurs a considerat că problema de a se stabili dacă semnul BUD era considerat denumire de origine protejată în Austria, în temeiul unui tratat bilateral încheiat între acest stat membru și Republica Cehă, sau în Franța, în Italia și în Portugalia, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, are o importanță secundară. Chiar dacă semnul BUD era considerat o denumire de origine în una dintre aceste țări, ar fi evident că o opoziție nu ar putea fi admisă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, pe baza unui drept prezentat ca denumire de origine, dar care, în realitate, nu este o astfel de denumire [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctele 19-22 și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

82 În scopul analizării deciziilor atacate, trebuie să se procedeze la o distincție între denumirea de origine „bud", înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, și denumirea „bud", protejată în temeiul convenției bilaterale. Trebuie subliniat că Comunitatea Europeană nu este parte la aranjamentul sau la convenția respectivă.

Cu privire la denumirea de origine „bud” înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona

83 Trebuie arătat că, potrivit deciziilor atacate, camera de recurs a analizat dacă semnul BUD „este […] efectiv o denumire de origine”. În acest cadru, camera de recurs a considerat că opoziția în cauză nu putea fi admisă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, pe baza unui drept „prezentat ca denumire de origine”, dar care, în realitate, „nu este o astfel de denumire”. În plus, camera de recurs a considerat că problema dacă semnul BUD era tratat ca denumire de origine protejată, în special în Franța, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona „are o importanță secundară”. Prin urmare, camera de recurs s-a pronunțat cu privire la calificarea propriu-zisă drept „denumire de origine”, fără a analiza întinderea protecției denumirii de origine în cauză în raport cu legislațiile naționale invocate.

84 În primul rând, fără a fi necesar să se reflecteze, în cadrul primului aspect, asupra efectelor Aranjamentului de la Lisabona cu privire la protecția dreptului anterior invocat în temeiul legislației franceze, trebuie arătat că înregistrarea denumirilor de origine în temeiul aranjamentului menționat se efectuează la cererea administrațiilor țărilor contractante, în numele persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, titulare ale dreptului de utilizare a acestor denumiri potrivit legislației naționale. În acest cadru, administrațiile țărilor contractante pot declara că nu pot asigura protecția unei denumiri de origine, cu indicarea motivelor, în termen de un an de la primirea notificării înregistrării [articolul 5 alineatele (1) și (3) din Aranjamentul de la Lisabona].

85 În al doilea rând, trebuie să se constate că nu se poate considera că denumirea de origine înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona ar fi devenit generică, atât timp cât este protejată ca denumire de origine în țara de origine. În acest cadru, protecția conferită denumirii de origine este asigurată, fără a fi necesar să se procedeze la o reînnoire [articolul 6 și articolul 7 alineatul (1) din Aranjamentul de la Lisabona].

86 În al treilea rând, în temeiul normei 16 din Regulamentul de punere în aplicare a Aranjamentului de la Lisabona, în cazul în care efectele unei înregistrări internaționale sunt anulate într-o țară contractantă și declararea nulității nu mai poate face obiectul niciunei căi de atac, declararea nulității trebuie să fie notificată Biroului internațional de către administrația competentă a acestei țări contractante. În acest caz, notificarea indică autoritatea care a pronunțat nulitatea. Rezultă că, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, efectele unei denumiri de origine înregistrate nu pot fi anulate decât de o autoritate a uneia dintre țările contractante ale aranjamentului menționat.

87 În speță, denumirea de origine „bud" (nr. 598) a fost înregistrată la 10 martie 1975. Franța nu a declarat că nu poate asigura protecția denumirii de origine respective în termen de un an de la primirea notificării înregistrării. Pe de altă parte, la momentul adoptării deciziilor atacate, efectele denumirii de origine în cauză fuseseră anulate prin Hotărârea pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg din 30 iunie 2004. Totuși, astfel cum reiese din înscrisurile prezentate cu ocazia dezbaterilor, Budvar a atacat această hotărâre cu apel, acest apel având efect suspensiv de executare. Rezultă că, la momentul adoptării deciziilor atacate, efectele denumirii de origine în cauză nu fuseseră anulate, în Franța printr-o decizie care nu poate face obiectul unei căi de atac.

88 Or, astfel cum reiese din al cincilea considerent al Regulamentului nr. 40/94, dreptul comunitar al mărcilor nu se substituie dreptului mărcilor din statele membre [Hotărârea Tribunalului din 20 aprilie 2005, Atomic Austria/OAPI – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, Rec., p. II-1319, punctul 31]. În acest temei, Tribunalul a considerat că validitatea unei mărci naționale nu putea fi readusă în discuție în cadrul unei proceduri de înregistrare a unei mărci comunitare [Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2002, Matratzen Concord/OAPI – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Rec., p. II-4335, punctul 55, Hotărârea Tribunalului din 30 iunie 2004, BMI Bertollo/OAPI – Diesel (DIESELIT), T-186/02, Rec., p. II-1887, punctul 71, Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2005,

PepsiCo/OAPI – Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, Rec., p. II-1341, punctul 26, și Hotărârea Tribunalului din 22 martie 2007, Saint-Gobain Pam/OAPI – Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, Rep., p. II-757, punctul 88].

89 Rezultă că sistemul creat prin Regulamentul nr. 40/94 presupune luarea în considerare de către OAPI a existenței unor drepturi anterioare protejate la nivel național. Astfel, articolul 8 alineatul (1) coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 prevede că titularul altui semn utilizat în comerț, a cărui sferă de aplicare nu este numai locală și care are efect într-un stat membru, se poate opune înregistrării unei mărci comunitare, în condițiile determinate prin regulamentul menționat (a se vedea, prin analogie, Hotărârea ATOMIC BLITZ, punctul 88 de mai sus, punctele 31 și 32). În vederea asigurării acestei protecții, articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 vizează tocmai „legislația statului membru aplicabilă" dreptului anterior invocat.

90 Întrucât în Franța efectele denumirii de origine „bud" nu au fost anulate definitiv, camera de recurs trebuia să țină seama, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, de legislația națională pertinentă și de înregistrarea efectuată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, fără a putea readuce în discuție faptul că dreptul anterior invocat constituia o „denumire de origine".

91 Trebuie adăugat că, în cazul în care camera de recurs avea îndoieli serioase cu privire la calificarea drept „denumire de origine" a dreptului anterior și, prin urmare, cu privire la protecția care trebuia acordată acestuia în temeiul legislației naționale invocate, cu toate că această întrebare făcea tocmai obiectul unei proceduri jurisdicționale în Franța, în temeiul normei 20 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95, acest organ avea posibilitatea de a suspenda procedura de opoziție în așteptarea unei hotărâri definitive în această privință.

92 Ținând seama de aceste elemente, trebuie considerat că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 a fost încălcat de camera de recurs atunci când aceasta a apreciat, mai întâi, că dreptul anterior invocat, înregistrat în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, nu era o „denumire de origine", apoi, că problema dacă semnul BUD era tratat ca denumire de origine protejată, în special în Franța, are o importanță secundară, și atunci când a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă în acest temei.

Cu privire la denumirea „bud" protejată în temeiul convenției bilaterale

93 Din anexa B la acordul bilateral rezultă că termenul „bud" a fost desemnat drept „indicație". Nu rezultă din acordul respectiv că indicația „bud" ar fi fost desemnată în mod special drept „denumire de origine". Pe de altă parte, nu rezultă din acordul respectiv că s-ar fi considerat că termenul „bud" ar constitui o denumire geografică sau ar face referire la calitățile particulare ale produsului vizat.

94 Trebuie subliniat, în această privință, că, în sensul articolului 2 din convenția bilaterală, este suficient ca indicațiile sau denumirile vizate să se raporteze direct sau indirect la proveniența unui produs pentru a putea fi enumerate în acordul bilateral și pentru a beneficia, în acest temei, de protecția conferită prin convenția bilaterală. În această privință, respectiva definiție este mai largă decât cea reținută de camera de recurs. Acest organ a considerat astfel că o „denumire de origine" este o „indicație geografică prin care consumatorii sunt informați că un produs este originar dintr-un loc, dintr-o regiune sau dintr-un teritoriu specific și că posedă anumite caracteristici atribuibile

mediului geografic în care a fost produs, cum sunt factorii naturali și umani" [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctul 19 și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

95 Având în vedere aceste elemente, trebuie considerat că au fost săvârșite două erori de către camera de recurs. Mai întâi, aceasta a considerat în mod nejustificat că denumirea „bud" era protejată în mod specific ca „denumire de origine" în temeiul convenției bilaterale. În continuare și în orice ipoteză, aceasta a aplicat o definiție a „denumirii de origine" care nu corespunde definiției indicațiilor protejate în temeiul convenției respective.

96 Faptul că Budvar a putut prezenta dreptul invocat ca fiind o „denumire de origine" nu împiedica realizarea de către camera de recurs a unei aprecieri complete a faptelor și a înscrisurilor prezentate (a se vedea în acest sens Hotărârea ATOMIC BLITZ, punctul 88 de mai sus, punctul 38). Acest lucru este deosebit de important atunci când calificarea care trebuie dată unui drept anterior poate avea un impact asupra efectelor respectivului drept în cadrul unei proceduri de opoziție. Trebuie amintit, în această privință, că OAPI poate fi pus în situația de a ține seama în special de legislația națională a statului membru în care este protejată marca anterioară pe care este întemeiată opoziția. În acest caz, OAPI trebuie să se informeze din oficiu, prin mijloacele pe care le consideră utile în acest scop, dacă, în raport cu legislația națională a statului membru vizat, astfel de informații sunt necesare pentru aprecierea condițiilor de aplicare a unui motiv de refuz al înregistrării în cauză și, în special, pentru aprecierea realității faptelor susținute sau a forței probante a înscrisurilor prezentate. Astfel, limitarea cadrului faptic al analizei efectuate de OAPI nu exclude luarea în considerare, pe lângă faptele prezentate explicit de părți în cursul procedurii de opoziție, a faptelor notorii, respectiv a faptelor care pot fi cunoscute de orice persoană sau care pot fi cunoscute din surse general accesibile [Hotărârea Tribunalului din 22 iunie 2004, Ruiz-Picasso și alții/OAPI – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, Rec., p. II-1739, punctul 29, și Hotărârea Tribunalului ATOMIC BLITZ, punctul 88 de mai sus, punctul 35]. Aceste principii sunt aplicabile în speță. Camera de recurs dispunea de elementele necesare pentru a efectua o apreciere completă a faptelor.

97 Ținând seama de aceste elemente, trebuie considerat că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 a fost încălcat de camera de recurs atunci când aceasta a apreciat, mai întâi, că dreptul anterior invocat, protejat în temeiul convenției bilaterale, nu era o „denumire de origine", potrivit definiției reținute de camera de recurs, apoi, că problema dacă semnul BUD era tratat ca denumire de origine protejată, în special în Austria, are o importanță secundară, și atunci când a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă în acest temei.

98 În plus, trebuie arătat că, în Austria, convenția bilaterală își produce încă efectele cu scopul de a proteja denumirea „bud". În special, nu rezultă din înscrisurile prezentate cu ocazia dezbaterilor că instanțele austriece au considerat că Austria sau Republica Cehă nu au dorit să aplice principiul continuității tratatelor în cazul convenției bilaterale, ca urmare a dezmembrării Republicii Socialiste Cehoslovace. Pe de altă parte, nimic nu indică faptul că Austria sau Republica Cehă ar fi denunțat respectiva convenție. În plus, litigiile în curs în Austria nu s-au finalizat prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. În aceste condiții, din aceleași motive ca cele expuse la punctele 88 și 89 de mai sus, camera de recurs trebuia să țină seama, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, de dreptul anterior invocat de Budvar, fără a putea readuce în discuție însăși calificarea respectivului drept.

99 Rezultă din ceea ce precedă că primul aspect al motivului unic trebuie admis ca întemeiat.

100 În măsura în care deciziile atacate se întemeiază pe alte considerații complementare, care fac obiectul celui de al doilea aspect, este necesar ca aceste considerații să fie analizate în cele ce urmează.

2. *Cu privire la al doilea aspect, privitor la aplicarea condițiilor prevăzute de articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94*

a) Argumentele părților

Argumentele invocate de Budvar

101 În primul rând, Budvar arată că este titulara dreptului anterior invocat. În al doilea rând, aceasta contestă concluzia camerei de recurs potrivit căreia semnul BUD nu ar fi fost utilizat în comerț. În al treilea rând, Budvar consideră că s-a săvârșit o eroare de către camera de recurs atunci când aceasta a concluzionat că nu s-a demonstrat că denumirea în cauză acorda Budvar dreptul de a interzice utilizarea termenului „bud", ca marcă, în Austria sau în Franța.

— Cu privire la condiția ca persoana care a formulat opoziția să fie titulara dreptului anterior invocat

102 Budvar susține că este titulara dreptului anterior invocat, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Spre deosebire de ceea ce părea a sugera camera de recurs la punctul 21 din decizia pronunțată în cauza R 234/2005-2, Budvar subliniază că faptul că este unica titulară a dreptului de a utiliza denumirea de origine „bud" nu este contrar calificării acestui semn drept denumire de origine, utilizarea colectivă a unei astfel de denumiri nefiind obligatorie. În prezenta cauză, denumirea de origine în cauză ar fi înregistrată în favoarea Budvar la Ministerul Agriculturii din Republica Cehă și la OMPI, permițându-i-se să o invoce în cadrul prezentei proceduri.

— Cu privire la condiția utilizării în comerț a dreptului anterior invocat

103 Amintind punctele 23 și 24 ale deciziei pronunțate în cauza R 234/2005-2, Budvar susține că nu putea camera de recurs să aplice, prin analogie, dispozițiile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și pe cele ale normei 22 din Regulamentul nr. 2868/95 pentru a determina dacă denumirea de origine „bud" fusese utilizată „în comerț".

104 În primul rând, Budvar subliniază că, în temeiul articolului 8 din Regulamentul nr. 40/94, numai titularilor mărcilor anterioare înregistrate li se poate solicita să justifice utilizarea dreptului lor, în cadrul unei opoziții. Modalitățile unei astfel de probe ar fi astfel prevăzute de norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95. Niciun alt drept anterior invocat nu ar putea fi supus cerinței prealabile a dovedirii utilizării sale, potrivit criteriilor din articolul 43 din Regulamentul nr. 40/94.

105 În al doilea rând, făcând referire la considerentele al șaselea și la al nouălea ale Regulamentului nr. 40/94, Budvar arată că înregistrarea unei mărci comunitare este refuzată atunci când poate aduce atingere unui „drept anterior". Totuși, atunci când dreptul anterior este reprezentat de o marcă, aceasta ar trebui să facă obiectul unei utilizări efective pentru a constitui un drept opozabil unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare. Dacă dreptul anterior opus nu este o marcă, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 40/94 nu ar impune să se demonstreze „utilizarea" acestui semn în comerț. În plus, Regulamentul nr. 40/94 nu ar cuprinde nicio altă dispoziție derogatorie de la principiul protecției drepturilor anterioare prin care să se urmărească demonstrarea importanței utilizării în comerț. În cadrul cauzei T-225/06, Budvar indică faptul că dovada utilizării reale și serioase în comerț ar fi suficientă. În cadrul celorlalte cauze, Budvar indică faptul că dovada utilizării în comerț ar fi suficientă.

106 În al treilea rând, analizând articolul 43 din Regulamentul nr. 40/94, Budvar precizează că, la cererea solicitantului mărcii comunitare, OAPI îi poate solicita persoanei care a formulat opoziția să facă dovada exploatării reale și serioase a mărcii pe care o invocă. În speță, Anheuser-Busch ar fi pus în aplicare această posibilitate numai cu privire la o marcă internațională inițial invocată de Budvar în susținerea opoziției acesteia (marca internațională nr. 361 566). Prin urmare, OAPI nu ar avea competența de a solicita, din proprie inițiativă, dovada exploatării mărcii anterioare, acest drept aparținând numai solicitantului mărcii comunitare. *A fortiori*, OAPI nu ar avea dreptul să facă din dovada exploatării denumirii de origine invocate, o condiție care, fiind neîndeplinită în opinia acesteia, a justificat respingerea opoziției. Pe de altă parte, Budvar subliniază că posibilitatea de a solicita în cadrul unei opoziții dovedirea utilizării mărcii anterioare invocate este corolarul logic și necesar al normelor referitoare la decăderea din dreptul de a folosi marca, prevăzute la articolul 10 din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92) și al articolului 50 din Regulamentul nr. 40/94.

107 În al patrulea rând, Budvar susține că raționamentul camerei de recurs ar fi contrar jurisprudenței comunitare referitoare la noțiunea „utilizare în comerț", astfel cum a fost reluată prin articolele 4 și 5 din Directiva 89/104 și prin articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94. Budvar face trimitere în special la punctul 40 din Hotărârea Curții din 12 noiembrie 2002, Arsenal Football Club (C-206/01, Rec., p. I-10273), și la punctul 114 din Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2006, Galileo International Technology și alții/Comisia (T-279/03, Rec., p. II-1291). Pentru Budvar, criteriul „calitativ" al utilizării este singurul criteriu reținut de jurisprudență, independent de orice criteriu „cantitativ". În consecință, numai natura comercială a utilizării ar fi determinantă, și nu o utilizare importantă din punct de vedere cantitativ.

108 În al cincilea rând, Budvar consideră că raționamentul camerei de recurs ar fi în contradicție cu practica decizională a OAPI. În această privință, Budvar face trimitere la mai multe decizii ale OAPI în care nu s-ar fi pretins o utilizare importantă din punct de vedere cantitativ a dreptului anterior. Pe de altă parte, în cauzele conexate T-60/04-T-64/04, care ar privi semnul verbal BUD, și în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 12 iunie 2007, Budějovický Budvar/OAPI – Anheuser-Busch (BUD)

(T-60/04-T-64/04, nepublicată în Repertoriu), OAPI ar avea cunoștință pe deplin de valoarea juridică a unei denumiri de origine. În această privință, Budvar face trimitere la mai multe înscrisuri din aceste cauze, pe care le anexează cererii introductive. Din aceste elemente ar reieși că practica decizională a OAPI oferă o interpretare calitativă a noțiunii „semn utilizat în comerț", și nu una cantitativă. Tribunalul, în afară de constatarea nelegalității deciziilor atacate, ar trebui să considere și că acestea încalcă principiul egalității de tratament. În această privință, Budvar face trimitere la punctul 70 din Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2005, Cargo Partner/OAPI (CARGO PARTNER) (T-123/04, Rec., p. II-3979).

109 Ținând seama de toate aceste elemente și de faptul că respectiva cerință a camerei de recurs în materie de probațiune a utilizării semnului anterior este contrară textelor comunitare, Budvar susține că, în speță, a furnizat dovezi camerei de recurs pentru a demonstra că a utilizat denumirea de origine „bud" în cadrul activității sale comerciale, și nu în domeniul privat. Budvar transmite din nou aceste documente în cadrul prezentei proceduri, respectiv mai multe facturi privind Franța, iar privind Austria, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, mai multe adeverințe, facturi și decupaje din presă.

110 În ce privește aprecierea formulată de camera de recurs, potrivit căreia documentele furnizate în cursul procedurii administrative nu ar permite să se stabilească utilizarea denumirii de origine „bud", ci numai cea a mărcii BUD, Budvar subliniază că noțiunea „utilizare" nu se aplică în cazul unei denumiri de origine, întrucât un astfel de drept nu are vocația de a individualiza un produs. Budvar adaugă că, în prezenta cauză, simpla aplicare a semnului BUD ar constitui în același timp utilizarea mărcii și a denumirii de origine. Budvar precizează, în cele din urmă, că, în cauzele conexate T-60/04-T-64/04, privitoare la denumirea de origine „bud", în care s-a pronunțat Hotărârea BUD, punctul 108 de mai sus, OAPI ar fi recunoscut că utilizarea acestei denumiri de origine era satisfăcătoare.

— Cu privire la condiția legată de dreptul întemeiat pe denumirea în cauză

111 Budvar susține că dispune de dreptul de a interzice utilizarea mărcii solicitate în Franța și, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, și în Austria.

112 În ce privește Franța, Budvar invocă mai multe dispoziții ale dreptului francez, după cum produsele și serviciile solicitate sunt identice, similare cu berea sau diferite de aceasta.

113 Atunci când produsele în cauză sunt identice sau similare cu berea (când se au în vedere, potrivit Budvar, produsele vizate în cadrul cauzei T-225/06 și al cauzei T-309/06 și produsele din clasa 32 în cadrul cauzei T-255/06), Budvar invocă articolul L. 115-8 alineatul (1) și articolul L. 115-16 alineatele (1) și (4) din code de la consommation (Codul privind protecția consumatorilor francez, denumit în continuare „code de la consommation"), care prevăd, în esență, că utilizarea ilegală a unei denumiri de origine poate fi interzisă și este pasibilă de sancțiuni. În prezenta cauză, întrucât marca solicitată (cauzele T-225/06 și T-309/06) sau semnul dominant al mărcii solicitate (cauza T-255/06) ar fi identice cu denumirea de origine vizată și produsele vizate ar fi identice sau similare, utilizarea de Anheuser-Busch a semnului BUD ar aduce atingere respectivei denumiri de origine.

114 Atunci când serviciile în cauză sunt identice sau similare cu berea (când se au în vedere, potrivit Budvar, „servicii de restaurante, baruri și puburi" din clasa 42 în cadrul cauzei T-257/06), Budvar invocă articolul L. 642-1 din code rural, reprodus la articolul L. 115-5 din code de la consommation, ce precizează că „[n]umele geografic care constituie denumirea de origine sau orice altă mențiune care o evocă nu pot fi utilizate pentru niciun produs similar […], nici pentru alt produs sau serviciu în cazul în care această utilizare este susceptibilă de a deturna sau de a diminua notorietatea denumirii de origine". Budvar arată în această privință că producătorii de bere, pentru a-și promova

produsele și pentru a-și diversifica activitățile, deschid restaurante, baruri sau puburi cu sigla mărcii lor. De altfel, se pare că intenția Anheuser-Busch este de a deschide un loc de consumație a produselor sale, deoarece a depus, pentru produsele din clasa 32, cererea de înregistrare contestată BUD, dar și cererea de înregistrare a unei mărci comunitare BAR BUD. În plus, serviciile de restaurante ar avea drept obiect principal prepararea și furnizarea de produse culinare, cel mai des însoțită de băuturi, cum sunt vinul sau berea. Astfel, înregistrarea mărcii BUD pentru „servicii de restaurante, baruri și puburi" din clasa 42 ar permite societății Anheuser-Busch să deschidă astfel de unități de alimentație publică, inducând în eroare consumatorii veniți să consume berea cehă BUD și care, de fapt, consumă o bere diferită.

115 Atunci când produsele sau serviciile în cauză sunt diferite de bere (când se au în vedere, potrivit Budvar, produsele din clasele 16, 21 și 25 în cadrul cauzei T-255/06 și serviciile din clasa 42, cu excepția „servicii[lor] de restaurante, baruri și puburi", în cadrul cauzei T-257/06), Budvar invocă articolul L. 641-2 din code rural, citat anterior, și susține că reproducerea numelui geografic care constituie denumirea de origine, fără adăugarea altui element verbal, este interzisă pentru produsele identice, similare și diferite. În speță, atât notorietatea denumirii de origine „bud", cât și riscul de diminuare sau de deturnare a acestei notorietăți trebuie considerate certe. În primul rând, făcând referire la articolul 2 din Aranjamentul de la Lisabona, Budvar indică faptul că notorietatea berii produse la Budweis a fost demonstrată în mod necesar în Republica Cehă în vederea obținerii denumirii de origine „bud" vizate. Potrivit articolului 1 alineatul (2) din Aranjamentul de la Lisabona, o denumire de origine înregistrată în temeiul respectivului aranjament ar fi protejată pe teritoriul francez în același mod ca și denumirile naționale, fără să fi fost necesar să se demonstreze că aceasta se bucură efectiv de o anumită notorietate. În consecință, notorietatea intrinsecă a denumirii de origine a cărei titulară este societatea Budvar ar putea fi deturnată sau diminuată prin înregistrarea mărcilor vizate. Niciun text francez nu ar prevedea că această notorietate intrinsecă trebuie să prezinte un grad deosebit de ridicat pentru ca protecția sa să se extindă la produse diferite. De altfel, o astfel de cerință ar fi contrară articolului 3 din Aranjamentul de la Lisabona, care ar prevedea o protecție absolută a denumirilor de origine, fără condiții legate de notorietatea denumirii sau de identitatea ori de similitudinea dintre suporturile pe care este aplicat semnul în litigiu și produsul protejat prin denumirea de origine. Principiul ierarhiei normelor ar impune ca articolul L. 641-2 din code rural să fie interpretat în lumina articolului 3 din Aranjamentul de la Lisabona. În al doilea rând, Budvar subliniază că riscul de deturnare sau de diminuare a notorietății denumirii de origine poate fi apreciat în raport cu atitudinea adoptată de solicitantul mărcii contestate. În această privință, mărcile solicitate ar proveni de la un

concurent direct al Budvar, care, în mod necesar, avea cunoștință despre notorietatea denumirii de origine în cauză, cel puțin pe teritoriul ceh. Condițiile de depunere a cererilor de înregistrare vizate ar evidenția, prin urmare, fără ambiguitate din partea solicitantului, o intenție evidentă de a aduce atingere notorietății denumirii de origine în cauză, diminuându-i și distrugându-i unicitatea, prin banalizarea denumirii „bud", dar și o încercare de însușire pe nedrept a acestei denumiri de origine prin obținerea unei mărci BUD.

116 Budvar invocă, de asemenea, în toate cauzele, articolele L. 711-3 și L. 711-4 din code de la propriété intellectuelle (Codul proprietății intelectuale francez, denumit în continuare „code de la propriété intellectuelle").

117 În ce privește articolul L. 711-3 din code de la propriété intellectuelle, Budvar subliniază că această dispoziție prevede, în esență, că un semn nu poate fi adoptat drept marcă atunci când este contrar ordinii publice sau când utilizarea acestuia este interzisă, potrivit legii. În consecință, în temeiul articolului L. 714-3 din codul menționat, Budvar ar putea obține declararea nulității și interdicția de a utiliza marca verbală BUD. Budvar face trimitere, în plus, în cauzele T-225/06, T-255/06 și T-309/06, la mai multe hotărâri judecătorești pronunțate în Franța și potrivit cărora protecția acordată denumirilor de origine ar fi de ordine publică. În consecință, conform articolului L. 711-3 litera b) din code de la propriété intellectuelle, o cerere de înregistrare a unei mărci având ca obiect un semn ce reproduce sau imită o denumire de origine ar trebui considerată contrară ordinii publice, deoarece este contrară statutului denumirilor de origine. În conformitate cu articolul L. 714-3 din code de la propriété intellectuelle, Budvar ar putea obține declararea nulității și interzicerea utilizării mărcii verbale BUD. În această privință, INPI ar fi informat Anheuser-Busch că respectiva cerere de înregistrare a mărcii BUD, pe care aceasta o depusese la 10 septembrie 1987, pentru a desemna produse din clasa 32 (beri), putea „cădea sub incidența" legii franceze, deoarece ar fi „contrară ordinii publice". În plus, articolul L. 711-3 litera b) din code de la propriété intellectuelle ar interzice și înregistrarea unei mărci a cărei utilizare ar fi interzisă. Or, în aplicarea articolului L. 115-8 din code de la consommation, menționat anterior, în Franța, Budvar ar fi în drept să solicite sancționarea oricărei utilizări de către Anheuser-Busch a semnului BUD pentru a desemna berile și alte băuturi asemănătoare berii. Prin urmare, o astfel de marcă ar trebui considerată interzisă, potrivit legii (inclusiv pentru a

desemna produse diferite de bere) în sensul articolului L. 711-3 litera b) din code de la propriété intellectuelle. În această privință, Budvar subliniază că INPI a informat Anheuser-Busch că respectiva cerere de înregistrare a mărcii BUD, depusă în 2001 pentru a desemna bere, putea „cădea sub incidența" dispozițiilor articolului L. 711-3 litera b) din code de la propriété intellectuelle. Drept răspuns la această obiecție, Anheuser-Busch ar fi procedat la retragerea cererii sale de înregistrare a mărcii. O altă cerere de înregistrare a mărcii formulată de Anheuser-Busch și care privea semnul verbal BUD pentru a desemna bere ar fi fost refuzată de INPI pe același temei, prin notificarea din 19 mai 2005. Astfel, legislația franceză ar oferi Budvar mai multe mijloace juridice pentru a solicita interzicerea utilizării mărcii BUD de către Anheuser-Busch.

118 În ce privește articolul L. 711-4 din code de la propriété intellectuelle, Budvar indică faptul că înregistrarea unei mărci nu este posibilă atunci când cea dintâi poate aduce atingere unei denumiri de origine protejate în Franța, indiferent dacă această cerere creează sau nu creează un risc de confuzie cu denumirea de origine anterioară avută în vedere. Budvar face trimitere și la mai multe hotărâri judecătorești, în Franța, care ar fi anulat mărci anterioare sau ulterioare unor denumiri de origine. Budvar ar avea temeiuri să solicite constatarea nulității unei mărci verbale BUD și interzicerea utilizării acesteia, indiferent care sunt produsele sau serviciile vizate.

119 În plus, Budvar ține să sublinieze inexactitatea afirmației camerei de recurs potrivit căreia tribunal de grande instance de Strasbourg ar fi condamnat reclamanta pentru concurență neloială pentru încercarea de a împiedica distribuitorul francez al societății Anheuser-Busch să vândă berea BUD. Obligarea Budvar la plata simbolică a sumei de un euro pentru concurență neloială ar privi faptul că reclamanta ar fi așteptat anul 2002 pentru a opune distribuitorului societății Anheuser-Busch drepturile sale asupra denumirii de origine „bud". Pe de altă parte, hotărârea în cauză ar face în prezent obiectul unei proceduri de apel și, prin urmare, nu ar fi definitivă.

120 În ce privește Austria, în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, Budvar amintește că denumirea de origine „bud" ar fi protejată în temeiul convenției bilaterale. Această denumire de origine ar continua să își producă efectele în Austria, în pofida existenței unui litigiu pendinte în fața Oberlandesgericht Wien, referitor la validitatea acestui drept. Totuși, în lipsa unei decizii definitive în acest litigiu, denumirea de origine „bud" ar fi în continuare în vigoare în Austria. În consecință, în temeiul articolului 7 și al articolului 9 alineatul (1) din convenția bilaterală, utilizarea de către Anheuser-Busch a mărcii verbale BUD, pentru a desemna produse identice sau similare berii, ar putea fi sancționată.

Argumentele invocate de OAPI

121 Spre deosebire de cele susținute de Budvar, în cadrul cauzelor conexate T-60/04-T-64/04, în care s-a pronunțat Hotărârea BUD, punctul 108 de mai sus, OAPI nu ar fi luat poziție cu privire la utilizarea termenului „bud" ca denumire de origine. În aceste cauze, nici camera de recurs, nici părțile nu ar fi adus în discuție faptul că denumirea de origine „bud" era un drept anterior, întemeiat pe o utilizare a cărei sferă de aplicare nu era numai locală. OAPI și-ar fi exprimat numai acordul față de această delimitare a litigiului.

122 În prezenta cauză, protecția conferită prin articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 ar trebui să fie refuzată dacă nu se dovedește că dreptul anterior a făcut obiectul unei „utilizări în comerț a cărui incidență nu este numai pe plan local". Această întrebare, care ar aparține materiei dreptului comunitar, ar fi independentă de chestiunea dacă legislația națională impune sau nu impune o utilizare a dreptului anterior. În speță, camera de recurs, în acord cu divizia de opoziție, ar fi aplicat, prin analogie, dispozițiile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 cu privire la utilizarea serioasă a mărcilor anterioare, subliniind că dovada pe care o impun aceste dispoziții este un standard minim (în această privință, OAPI face trimitere la Hotărârea Curții din 11 martie 2003, Ansul, C-40/01, Rec., p. I-2439, punctul 39, și la Ordonanța Curții din 27 ianuarie 2004, La Mer Technology, C-259/02, Rec., p. I-1159, punctul 21). Prin urmare, aplicarea unei astfel de norme nu ar fi injustă față de Budvar.

123 Budvar ar susține că noțiunea de utilizare în comerț ar fi pur calitativă, și nu cantitativă, și că ar fi suficient să dovedească natura comercială a utilizării. În această privință, OAPI nu vede o contradicție între poziția camerei de recurs și cea adoptată de Budvar. De altfel, la punctul 27 din cererea introductivă în cauza T-225/06, Budvar ar recunoaște că dovada unei utilizări reale și serioase în comerț ar fi suficientă pentru a demonstra existența unui drept în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

124 Făcând referire în aceeași frază la un „semn utilizat în comerț" și la „legislația statului membru aplicabilă acestui semn", articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 ar prevedea cu claritate că utilizarea în comerț trebuie demonstrată pentru teritoriul statului membru vizat, respectiv, în prezenta cauză, pentru Franța și Austria. Întrucât camera de recurs face referire la articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, realizarea unei astfel de probe trebuie apreciată în lumina condițiilor stabilite prin norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95. În această privință, locul, durata și importanța utilizării ar fi factori interdependenți care ar trebui luați în considerare împreună. Nivelul redus al unuia dintre factori ar putea fi contrabalansat de altul (în această privință, OAPI face trimitere la Hotărârea Curții din 11 mai 2006, Sunrider/OAPI, C-416/04 P, Rec., p. I-4237, punctul 76).

125 În prezenta cauză, din motivele precizate în deciziile atacate, Budvar nu ar fi făcut dovada că denumirea de origine „bud" ar fi făcut obiectul unei utilizări a cărei sferă de aplicare nu era numai locală, în Franța și, în ce privește cauzele T-225/06, T-255/06 și T-309/06, în Austria.

126 Pe de altă parte, Budvar nu ar contesta concluzia camerei de recurs decât în măsura în care aceasta rezultă dintr-o apreciere a „utilizării serioase", în sensul dreptului mărcilor. Budvar nu ar fi prezentat niciun element care ar permite să se readucă în discuție concluzia camerei de recurs, dacă s-ar accepta că aplicarea, prin analogie, a articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 era întemeiată.

127 Întrucât condiția „comunitară” stabilită prin articolul 8 alineatul (4) nu este îndeplinită, opoziția ar putea fi respinsă, deși condiția „națională” (respectiv faptul că legislația statului membru aplicabilă semnului în cauză conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente) este îndeplinită.

128 În cele din urmă, astfel cum subliniază camera de recurs, OAPI arată că este regretabil că, în cauzele anterioare, divizia de opoziție a avut o abordare diferită a utilizării denumirii de origine „bud” în Franța. Totuși, legalitatea deciziilor atacate nu ar putea fi apreciată decât în temeiul Regulamentului nr. 40/94, și nu în temeiul unei practici decizionale anterioare acestora. În continuare, dacă argumentul Budvar ar trebui înțeles ca întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, acesta trebuie respins. Astfel, împrejurările diferitelor cauze nu ar fi identice. Pe de altă parte, pornind de la principiul că deciziile anterioare erau afectate de nelegalitate, OAPI indică faptul că nimeni nu ar putea invoca în beneficiul său o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia.

Argumentele invocate de Anheuser-Busch

129 Cu titlu introductiv, Anheuser-Busch consideră că este dificil să se stabilească dacă Budvar susține inexistența condiției privind utilizarea sau faptul că această condiție ar fi pur și simplu supusă unor cerințe mai puțin riguroase decât cele aplicate de camera de recurs.

130 Cu titlu introductiv, de asemenea, Anheuser-Busch indică faptul că respectiva condiție privind utilizarea formulată la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 constituie o normă autonomă de drept comunitar, care se aplică independent de condițiile stabilite prin legislația națională aplicabilă. În această privință, ar reieși cu

claritate din această dispoziție că respectiva condiție a unei utilizări efective în comerț ar fi obligatorie. În plus, această utilizare efectivă ar trebui să fi conferit semnului o sferă de aplicare nu numai locală. Anheuser-Busch adaugă, în cadrul cauzei T-309/06, că utilizarea efectivă a dreptului în cauză ar trebui să fie anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

131 Cu privire la fond, Anheuser-Busch consideră, în primul rând, că norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95 trebuie să se aplice *mutatis mutandis*, în cazul condiției privind utilizarea enunțată la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. În această privință, Anheuser-Busch susține că, dacă utilizarea unui semn trebuie dovedită pentru ca anumite drepturi să ia naștere în raport cu o marcă ulterioară, pe un teritoriu specific, indicațiile care trebuie furnizate trebuie să dovedească utilizarea semnului pe acest teritoriu (locul) în perioada impusă (timpul), că exista o utilizare a semnului în conformitate cu cele afirmate (natura) și că, în cele din urmă, aceasta avea loc în comerț (importanța). Cu alte cuvinte, nimic nu s-ar opune aplicării, prin analogie, a normei 22 din Regulamentul nr. 2868/95 în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

132 În al doilea rând, în ce privește criteriile cantitative privind utilizarea, Anheuser-Busch subliniază că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu reia termenul „serioasă" cuprins la articolul 43 alineatul (2) din același regulament. Totuși, referirea la „alt semn utilizat în comerț a cărui incidență nu este numai pe plan local" ar implica necesitatea ca utilizarea să fie vizibilă în comerț. Dovezile privind un drept întemeiat pe utilizare nu ar trebui să fie mai reduse decât cele privitoare la o marcă înregistrată. În această privință, Anheuser-Busch face trimitere la o aplicare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 de către High Court of Justice (England & Wales) într-o cauză cunoscută sub numele „COMPASS" (24 martie 2004). În consecință, OAPI ar fi concluzionat, în mod întemeiat, că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 cuprinde criterii cantitative care, în plus, ar fi mai stricte decât cele privind mărcile înregistrate.

133 În ce privește susținerea Budvar, potrivit căreia intervenienta nu ar fi solicitat în mod expres să facă dovada utilizării denumirii de origine în cauză, Anheuser-Busch susține

că a declarat, în fiecare dintre înscrisurile sale, că Budvar trebuia să facă această dovadă. În plus, o cerere „expresă" în acest sens, astfel cum este prevăzută prin articolul 22 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2868/95, nu s-ar aplica în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Această dispoziție ar menționa, astfel, drept condiție legală pentru admiterea opoziției utilizarea în comerț. În schimb, în ce privește mărcile înregistrate, utilizarea acestora nu ar trebui demonstrată decât dacă o astfel de dovadă era solicitată expres. Prin urmare, analogia realizată de Budvar cu articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 ar fi absurdă.

134 În ce privește referirea făcută de Budvar la articolele 4 și 5 din Directiva 89/104 și la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, Anheuser-Busch indică faptul că aceste dispoziții vizează o utilizare „ilicită". Prin urmare, interpretarea noțiunii „utilizare în comerț" ar fi diferită în raport cu dispozițiile aplicabile în cauza de față. În consecință, trimiterile efectuate de Budvar în această privință ar fi inoperante.

135 Pe de altă parte, condiția privind utilizarea mărcilor, astfel cum este interpretată de Curte (în special faptul că nu există un prag „minim" al utilizării serioase a unei mărci), nu ar poate fi aplicată în cazul drepturilor întemeiate pe utilizare vizate la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Întrucât opoziția ar fi întemeiată numai pe utilizare, ar fi corect să se aplice criterii mai stricte și să se impună o utilizare mai vizibilă a semnului pe piață decât în cazul mărcilor înregistrate. În speță, divizia de opoziție și camera de recurs nici nu ar fi aplicat măcar criterii mai stricte, ci ar fi aplicat, prin analogie, condițiile prevăzute la articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94.

136 În al treilea rând, Anheuser-Busch susține că, în speță, Budvar nu ar fi făcut dovada unei utilizări în comerț a cărei sferă de aplicare nu este numai locală, în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

137 În cadrul cauzei T-225/06 și în ce privește Franța, dovezile furnizate ar fi insuficiente pentru a demonstra o utilizare în comerț. În ce privește Austria, Anheuser-Busch subliniază că utilizarea redusă nu privește decât un produs pe care este aplicată expresia „bud super strong”, care nu este furnizat decât unui singur distribuitor. Nu ar exista nicio dovadă a faptului că acest distribuitor ar fi vândut consumatorului un produs pe care este aplicat cuvântul „bud”. În această privință, Anheuser-Busch adaugă că, în mod evident, termenul „bud” era utilizat ca marcă. Pe de altă parte și pe lângă faptul că termenul „bud” nu ar fi o denumire geografică, acesta din urmă asociat cu expresia engleză „super strong” ar putea face referire la o bere originară din Statele Unite sau dintr-o țară anglofonă, însă cu siguranță nu dintr-un oraș ceh.

138 În cadrul cauzei T-255/06, Anheuser-Busch indică mai întâi că, în ce privește Austria, Budvar ar fi prezentat elemente de probă privind utilizarea în afara termenului stabilit de OAPI. Prin urmare, potrivit normei 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 2868/95 și practicii OAPI, aceste elemente de probă ar trebui înlăturate. În orice ipoteză, probele furnizate, inclusiv pentru Franța, ar fi insuficiente pentru a demonstra o utilizare în comerț. În această privință, Anheuser-Busch arată că probele utilizării nu privesc decât un produs pe care este aplicată expresia „bud super strong” și formulează argumente asemănătoare celor expuse în cadrul cauzei T-225/06, punctul 137 de mai sus. Pe de altă parte, în ce privește Franța, Anheuser-Busch arată că respectivele patru „facturi” prezentate de Budvar ar fi, în mod evident, bonuri de livrare pentru expedieri gratuite, astfel cum ar demonstra mențiunea „Free of charge”. În plus, numai două dintre facturile în cauză ar fi anterioare cererii de înregistrare a mărcii comunitare, iar una dintre ele nu ar menționa un destinatar. Împreună, aceste facturi nu ar acoperi decât 70 de litri din produsul pe care este aplicată expresia „bud super strong”, respectiv consumul mediu anual a doi consumatori francezi medii. În ce privește Austria, documentele furnizate ar dovedi livrări ale unui produs pe care este aplicată expresia „bud super strong” către un singur distribuitor și pentru numai 35 de hectolitri.

139 În cadrul cauzei T-257/06 și în ce privește Franța, Anheuser-Busch arată, de asemenea, că respectivele patru „facturi” prezentate de Budvar ar fi, în mod evident, bonuri de livrare pentru expedieri gratuite, astfel cum ar demonstra mențiunea „Free of charge”.

Pe de altă parte, una dintre cele patru facturi în cauză ar fi ulterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare. În plus, Anheuser-Busch arată că dovezile utilizării nu privesc decât un produs pe care este aplicată expresia „bud super strong” și formulează argumente similare celor expuse în cadrul cauzei T-225/06, punctul 137 de mai sus.

140 În cadrul cauzei T-309/06, Anheuser-Busch arată că dovezile utilizării nu privesc decât un produs pe care este aplicată expresia „bud super strong” și formulează argumente similare celor expuse în cadrul cauzei T-225/06, punctul 137 de mai sus.

141 Susținerea Budvar, potrivit căreia, în cadrul cauzei T-62/04, OAPI ar fi recunoscut în fața Tribunalului că o utilizare suficientă a semnului BUD în Franța ar fi fost demonstrată, ar fi inexactă. În această cauză, care, în rest, era diferită în ce privește produsele solicitate, OAPI ar fi dorit numai să confirme că denumirile de origine erau, în principiu, considerate semne în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

142 În al patrulea rând, Anheuser-Busch consideră că Budvar nu ar fi demonstrat în măsură suficientă că avea dreptul de a interzice marca solicitată.

143 În ce privește legislația franceză, Anheuser-Busch arată în mod general că Budvar ar fi citat foarte vag un mare număr de dispoziții din legislația franceză, ceea ce ar fi contrar sarcinii probei care ar reveni persoanei care a formulat opoziția, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

144 Mai concret, în ce privește dispozițiile din code de la propriété intellectuelle invocate de Budvar, Anheuser-Busch precizează că acestea reglementează înregistrarea mărcilor în Franța. Prin urmare, acestea nu ar fi pertinente în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, care vizează interdicția de a utiliza o marcă.

145 În ce privește dispozițiile invocate din code de la consommation, Anheuser-Busch indică mai întâi că Budvar ar avea în vedere pentru prima dată articolul L. 115-8 din codul menționat, în cauzele T-225/06 și T-309/06. Anheuser-Busch adaugă, în cauza T-225/06, că, în măsura în care chestiunile de drept național ar fi chestiuni de fapt, invocarea acestei dispoziții ar constitui un fapt nou și, în consecință, nu ar trebui luată în considerare de Tribunal.

146 În ce privește articolul L. 641-2 din code rural, reluat la articolul L. 115-5 din code de la consommation, Anheuser-Busch precizează, în primul rând, în cauzele T-255/06, T-257/06 și T-309/06, care privesc în totalitate sau în parte produse sau servicii diferite, că Budvar nu ar fi făcut dovada existenței unei anumite notorietăți a denumirii de origine în cauză pe teritoriul francez. În această privință, Anheuser-Busch face trimitere la memoriul depus la Tribunal în cauza T-60/04, pe care îl anexează. În al doilea rând, în cauza T-257/06, care ar privi în special, potrivit Budvar, servicii „similare" berii, Anheuser-Busch consideră că susținerile Budvar ar fi neîntemeiate. În special, Anheuser-Busch susține că unele „servicii" (precum „servicii de restaurante, baruri și puburi", din clasa 42 și care sunt avute în vedere de Budvar) nu ar putea fi „produse similare" în sensul articolului L. 641-2 din code rural. Aceasta ar fi în conformitate cu Acordul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS), care nu urmărește decât protecția indicațiilor geografice în raport cu produsele. Termenul „similare", folosit la articolul L. 641-2 din code rural, ar viza produse care aparțin aceleiași categorii de produse, dar care nu respectă aceleași criterii de calitate precum denumirile de origine. Ar fi vorba despre un concept mai restrâns decât cel al similitudinii în cadrul riscului de confuzie în dreptul mărcilor. În acest ultim caz, și o similitudine redusă între produsele sau serviciile vizate ar putea conduce la un risc de confuzie. În orice ipoteză, „servicii[le] de restaurante, baruri și puburi", din clasa 42, nu ar fi similare berii. În această privință,

Anheuser-Busch face trimitere la Hotărârea Tribunalului din 9 martie 2005, Osotspa/OAPI – Distribution & Marketing (Hai) (T-33/03, Rec., p. II-763).

147 În ce privește legislația austriacă și în cadrul cauzelor T-225/06, T-255/06 și T-309/06, Anheuser-Busch susține că Budvar nu ar fi prezentat dispozițiile pertinente pe care se întemeiază. Articolul 7 alineatul (1) din convenția bilaterală, la care Budvar s-a referit cu mai multe ocazii, ar preciza cu claritate că „se aplică toate măsurile judiciare și administrative care, potrivit legislației statului contractant în care este solicitată protecția, sunt prevăzute […] în condițiile stabilite prin prezenta convenție". Simplul fapt că articolul 9 alineatul (1) din respectiva convenție permite să se introducă direct o acțiune în justiție, evident, nu ar putea înlocui temeiul legal al acțiunii.

b) Aprecierea Tribunalului

148 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că argumentele Budvar, prin care aceasta urmărește să demonstreze că ar fi titulara dreptului invocat, privesc, în realitate, o constatare de fapt care a permis camerei de recurs să concluzioneze în sensul că denumirea „bud" nu era o denumire de origine. Întrucât această concluzie a camerei de recurs a făcut obiectul primului aspect al motivului unic, nu este necesar să se analizeze argumentele Budvar în cadrul celui de al doilea aspect.

149 De altfel, Budvar formulează două obiecțiuni care privesc aplicarea de către camera de recurs a condițiilor stabilite prin articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Prin prima obiecțiune, Budvar readuce în discuție aplicarea de către camera de recurs a condițiilor privind utilizarea în comerț a unui semn a cărui sferă de aplicare nu este

numai locală. Prin a doua obiecțiune, Budvar readuce în discuție aplicarea de către camera de recurs a condiției privind dreptul întemeiat pe semnul invocat în susținerea opoziției.

Cu privire la prima obiecțiune, referitoare la utilizarea în comerț a unui semn a cărui sferă de aplicare nu este numai locală

150 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că, în cadrul cauzei T-255/06, Anheuser-Busch arată, în ce privește Austria, că Budvar ar fi prezentat elemente de probă privind utilizarea dreptului invocat în afara termenului stabilit de OAPI. Anheuser-Busch susține că, potrivit normei 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 2868/95 și practicii OAPI, aceste elemente de probă ar trebui înlăturate.

151 Totuși, presupunând că argumentele Anheuser-Busch trebuie înțelese ca un motiv autonom întemeiat pe articolul 134 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, este necesar să se arate că acest motiv este incompatibil cu propriile concluzii ale intervenientei și, prin urmare, va trebui să fie respins [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 noiembrie 2006, Jabones Pardo/OAPI – Quimi Romar (YUKI), T-278/04, nepublicată în Recueil, punctele 44 și 45, și Hotărârea Tribunalului AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, punctul 79 de mai sus, punctul 220]. Astfel, prin argumentele invocate de Anheuser-Busch, se are în vedere contestarea, în esență, a unui aspect din decizia atacată, întrucât, spre deosebire de divizia de opoziție, camera de recurs nu a considerat că era necesar să se înlăture documentele în cauză. Or, Anheuser-Busch nu a solicitat anularea sau modificarea deciziei atacate în temeiul articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

152 Indiferent de situație, presupunând că norma 19 din Regulamentul nr. 2868/95 și în special alineatul (4) din aceasta, în versiunea invocată de Anheuser-Busch în susținerea pretențiilor sale, se poate aplica în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul

nr. 40/94, trebuie arătat că această normă a fost introdusă prin Regulamentul (CE) nr. 1041/2005 al Comisiei din 29 iunie 2005 de modificare a [Regulamentului nr. 2868/95] (JO L 172, p. 4, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 71), intrat în vigoare la 25 iulie 2005, mai precis ulterior depunerii de Budvar a actului său de opoziție și a probelor referitoare la utilizarea în Austria a dreptului invocat în Austria. Or, trebuie amintit că, în general, principiul securității juridice se opune posibilității ca punctul de pornire a aplicării în timp a unui act comunitar să fie stabilit la o dată anterioară publicării acestuia. Cu titlu excepțional, situația poate fi diferită dacă obiectivul care trebuie atins impune acest lucru și dacă încrederea legitimă a persoanelor interesate este respectată în mod corespunzător (Hotărârea Curții din 25 ianuarie 1979, Racke, 98/78, Rec., p. 69, punctul 20, și Hotărârea Curții din 12 noiembrie 1981, Meridionale Industria Salumi și alții, 212/80-217/80, Rec., p. 2735, punctul 10). Astfel cum a precizat Curtea, această jurisprudență este aplicabilă și în cazul când retroactivitatea nu este prevăzută expres prin actul însuși, ci rezultă din cuprinsul acestuia (Hotărârea Curții din 11 iulie 1991, Crispoltoni, C-368/89, Rec., p. I-3695, punctul 17, Hotărârea Curții din 29 aprilie 2004, Gemeente Leusden și Holin Groep, C-487/01 și C-7/02, Rec., p. I-5337, punctul 59, și Hotărârea Curții din 26 aprilie 2005, „Goed Wonen", C-376/02, Rec., p. I-3445, punctul 33, Hotărârea Tribunalului din 3 mai 2007, Freistaat Sachsen/Comisia, T-357/02, Rep., p. II-1261, punctul 95). În speță, nimic din formularea sau din economia generală a Regulamentului nr. 1041/2005 nu permite să se considere că dispozițiile introduse prin acest regulament ar trebui aplicate retroactiv.

153 În plus, după cum rezultă din modul de redactare a articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI poate să nu țină cont de faptele care nu au fost invocate sau de probele care nu au fost prezentate în timp util de părți. Dintr-un astfel de mod de redactare rezultă că, de regulă și cu excepția dispozițiilor contrare, prezentarea faptelor și a probelor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor prevăzute pentru o astfel de prezentare, în aplicarea dispozițiilor Regulamentului nr. 40/94 și că, în niciun caz, nu există vreo interdicție în privința OAPI de a ține seama de faptele și de probele invocate sau prezentate tardiv (Hotărârea Curții din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., p. I-2213, punctele 41 și 42). În prezenta cauză, Anheuser-Busch nu invocă, în susținerea pretențiilor sale, încălcarea de către camera de recurs a articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94. În afară de norma 19 din Regulamentul nr. 2868/95, astfel cum a fost introdusă prin Regulamentul nr. 1041/2005, Anheuser-Busch nu invocă alte norme administrative care ar conduce să se considere că exista o obligație a camerei de recurs în sensul înlăturării documentelor prezentate de Budvar în ce privește Austria.

154 Rezultă din cele de mai sus că argumentele Anheuser-Busch prin care se urmărea să se constate, în ce privește Austria, că Budvar ar fi prezentat elemente de probă privind utilizarea dreptului invocat în afara termenului stabilit de OAPI trebuie respinse.

155 Cu privire la fond, trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, opoziția se întemeiază pe un „semn utilizat în comerț, a cărui incidență nu este numai locală”.

156 Două condiții cumulative reies din această dispoziție. Mai întâi, semnul în cauză trebuie utilizat „în comerț”. În continuare, semnul în cauză trebuie să aibă o „incidență” care nu este numai pe plan local.

157 În speță, camera de recurs a considerat că modul de redactare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 ar implica necesitatea de a utiliza „efectiv” semnul în cauză în comerț.

158 În această privință, camera de recurs a considerat că nu era nerezonabil să se aplice, prin analogie, dispozițiile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, și norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95. În special, camera de recurs a confirmat abordarea diviziei de opoziție de a solicita dovedirea unei utilizări „serioase” a dreptului anterior. Pe acest temei, camera de recurs a considerat, în esență, că probele oferite de Budvar cu privire la utilizarea denumirii de origine „bud” în Austria, în Franța, în Italia și în Portugalia erau insuficiente [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctele 24-31, și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

159 În vederea analizării deciziilor atacate, trebuie să se facă distincția între condiția referitoare la utilizarea în comerț a semnului în cauză și cea referitoare la sfera de aplicare a acestuia.

— Cu privire la condiția referitoare la utilizarea în comerț a semnului în cauză

160 Întrucât camera de recurs a aplicat, prin analogie, unele dispoziții comunitare privitoare la utilizarea serioasă a mărcii anterioare, trebuie amintit că articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 prevede că solicitantul unei mărci comunitare poate solicita proba că marca anterioară a făcut obiectul unei utilizări serioase pe teritoriul pe care este protejată în decursul a cinci ani ce preced publicarea cererii de înregistrare a mărcii care a făcut obiectul unei opoziții. În temeiul normei 22 din Regulamentul nr. 2868/95, indicațiile și dovezile care trebuie prezentate pentru a dovedi utilizarea mărcii cuprind indicații privind locul, durata, importanța și natura utilizării mărcii anterioare pentru produsele și pentru serviciile pentru care este înregistrată și pe care se întemeiază opoziția.

161 O marcă face obiectul unei utilizări serioase atunci când este utilizată în conformitate cu funcția sa esențială, care este aceea de a garanta identitatea originii produselor sau a serviciilor pentru care a fost înregistrată, în scopul de a crea sau de a păstra un debușeu pentru aceste produse și servicii, cu excluderea utilizărilor cu caracter simbolic având ca unic obiect menținerea drepturilor conferite prin înregistrare (a se vedea Hotărârea Curții din 13 septembrie 2007, Il Ponte Finanziaria/OAPI, C-234/06 P, Rep., p. I-7333, punctul 72 și jurisprudența citată). Nu este necesar ca utilizarea mărcii anterioare să fie întotdeauna importantă din punct de vedere cantitativ pentru a o califica drept serioasă. În schimb, această utilizare trebuie să fie suficientă din punct de vedere cantitativ (a se vedea în acest sens Ordonanța La Mer Technology, punctul 122 de mai sus, punctele 21 și 22, și Hotărârea Il Ponte Finanziaria/OAPI, citată anterior, punctul 73).

162 Cerința privind utilizarea serioasă a mărcii anterioare este că, în lipsa unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii [articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94]. Trebuie arătat, de asemenea, că lipsa utilizării serioase, fără just motiv, a mărcii comunitare pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată poate conduce la decăderea din drepturi [articolul 15 alineatul (1) și articolul 50 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94]. Articolul 12 din Directiva 89/104 cuprinde dispoziții similare în ce privește mărcile naționale.

163 Or, scopurile și condițiile aflate în legătură cu dovada utilizării serioase a mărcii anterioare diferă de cele referitoare la dovada utilizării în comerț a semnului avut în vedere la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, în special atunci când este vorba, precum în prezenta cauză, de o denumire de origine înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona sau de o denumire protejată în temeiul convenției bilaterale.

164 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu vizează utilizarea „serioasă” a semnului invocat în susținerea opoziției.

165 În al doilea rând, în contextul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, al articolului 5 alineatul (1) și al articolului 6 alineatul (1) din Directiva 89/104, Curtea și Tribunalul au considerat în mod constant că utilizarea unui semn are loc „în comerț” atunci când aceasta are loc în contextul unei activități comerciale care vizează un avantaj economic, și nu în domeniul privat (Hotărârea Curții Arsenal Football Club, punctul 107 de mai sus, punctul 40, Hotărârea Curții din 25 ianuarie 2007, Adam Opel, C-48/05, Rep., p. I-1017, punctul 18, Ordonanța Curții din 20 martie 2007, Galileo International Technology și alții/Comisia, C-325/06 P, Rep., p. I-44, punctul 32, și Hotărârea Curții din 11 septembrie 2007, Céline, C-17/06, Rep., p. I-7041, punctul 17, Hotărârea Tribunalului din 10 aprilie 2003, Travelex Global and Financial Services și

Interpayment Services/Comisia, T-195/00, Rec., p. II-1677, punctul 93, și Hotărârea Tribunalului Galileo International Technology și alții/Comisia, punctul 107 de mai sus, punctul 114). În realitate, trebuie să se stabilească dacă semnul în cauză face obiectul unei utilizări comerciale (Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauza Arsenal Football Club, punctul 107 de mai sus, Rec., p. I-10275, punctul 62).

166 În al treilea rând, în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, este posibil ca anumite semne să nu piardă drepturile care le corespund, chiar în pofida faptului că acestea nu fac obiectul unei utilizări „serioase". Trebuie arătat, în această privință, că nu se va putea considera că o denumire de origine înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona ar fi devenit generică atât timp cât aceasta este protejată ca denumire de origine în țara de origine. Pe de altă parte, protecția conferită denumirii de origine este asigurată fără a fi necesar să se procedeze la o reînnoire [articolul 6 și articolul 7 alineatul (1) din Aranjamentul de la Lisabona]. Acest lucru nu înseamnă, totuși, că este posibil ca semnul invocat în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 să nu fie utilizat. Cu toate acestea, persoana care a formulat opoziția se poate limita la a demonstra că utilizarea semnului în cauză a avut loc în contextul unei activități comerciale prin care se urmărește un avantaj economic, fără a dovedi totuși, în sensul și în condițiile stabilite prin articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și prin norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95, o utilizare serioasă a semnului respectiv. O interpretare contrară ar însemna aplicarea cu privire la semnele avute în vedere prin articolul 8 alineatul (4) a unor condiții legate în mod specific de mărci și de întinderea protecției de care beneficiază acestea. Trebuie adăugat că, spre deosebire de articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că, potrivit legislației statului membru avut în vedere, semnul în cauză îi conferă dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

167 În al patrulea rând și în special aplicând, prin analogie, în speță, articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și norma 22 din Regulamentul nr. 2868/95, camera de recurs a analizat în special utilizarea semnului în cauză în Austria, în Franța, în Italia și în Portugalia separat, respectiv pentru fiecare dintre teritoriile în care denumirea „bud" se bucură de protecție, potrivit Budvar. De asemenea, acest lucru a determinat camera de recurs să nu țină seama de elementele de probă prezentate de Budvar în cadrul procedurii în care s-a pronunțat Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), care a servit drept bază celorlalte decizii atacate, privind utilizarea denumirilor în cauză în Benelux, în Spania și în Regatul Unit. Or, nu reiese din

articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 că semnul respectiv trebuie să facă obiectul unei utilizări pe teritoriul a cărui legislație este invocată în susținerea protecției respectivului semn. În această privință, trebuie considerat că semnele avute în vedere la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, în special denumirile din cauza de față, pot face obiectul unei protecții pe un teritoriu specific chiar dacă nu au făcut obiectul unei utilizări pe respectivul teritoriu specific, ci numai pe un alt teritoriu.

168 În raport cu aceste elemente, camera de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis să aplice, prin analogie, dispozițiile comunitare referitoare la utilizarea „serioasă" a mărcii anterioare, în special pentru a determina dacă semnele în cauză făcuseră obiectul unei utilizări „în comerț" în Austria, în Franța, în Italia și în Portugalia separat. Camera de recurs ar fi trebuit să verifice dacă elementele prezentate de Budvar în cursul procedurii administrative reflectau utilizarea semnelor respective în contextul unei activități comerciale prin care se urmărea un avantaj economic, și nu în domeniul privat, indiferent de teritoriul vizat prin această utilizare. Totuși, eroarea de metodologie săvârșită de camera de recurs nu poate justifica anularea deciziilor atacate decât dacă Budvar ar fi dovedit că semnele în cauză erau utilizate în comerț.

169 În această privință, trebuie subliniat că, potrivit articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, opoziția se întemeiază pe un semn „utilizat" în comerț. Spre deosebire de cele susținute de Anheuser-Busch, nu rezultă din această dispoziție că persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că semnul în cauză a fost utilizat anterior cererii de înregistrare a mărcii comunitare. Cel mult, asemănător cerințelor în cazul mărcilor anterioare și pentru a se evita utilizări ale dreptului anterior provocate numai de o procedură de opoziție, se poate solicita ca semnul în cauză să fi fost utilizat anterior publicării cererii de înregistrare a mărcilor în *Buletinul mărcilor comunitare*.

170 În prezenta cauză, cererile de înregistrare a mărcii comunitare au fost publicate la 7 decembrie 1998 (cererea de înregistrare nr. 2), la 2 mai 2000 (cererea de înregistrare nr. 1), la 26 februarie 2001 (cererea de înregistrare nr. 3) și la 5 martie 2001 (cererea de înregistrare nr. 4).

171 Documentele prezentate de Budvar și avute în vedere prin Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2) constau în decupaje din presa din Austria (1997) și facturi emise în Austria, în Franța și în Italia (pentru perioada 1997-2000) însoțite, după caz, de declarații scrise date în mod solemn provenite de la angajați și de la clienți ai Budvar.

172 Trebuie adăugat că, pe lângă aceste documente, în cadrul procedurii în care s-a pronunțat Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), care a stat la baza celorlalte decizii atacate, la 31 ianuarie 2002, Budvar a prezentat OAPI facturi emise în Spania (2000) și în Regatul Unit (1998), precum și premii acordate de „Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité", cu sediul la Bruxelles (pentru perioada 1999-2001).

173 Documentele prezentate de Budvar acoperă, astfel, perioada 1997-2001. Documentele privind anii 1997 și 1998 pot fi utilizate în cadrul cererii de înregistrare nr. 2. Documentele privind anul 1999 pot fi folosite, în plus, pentru cererea de înregistrare nr. 1. Restul documentelor pot fi folosite, în plus, pentru celelalte cereri de înregistrare. Rezultă că aceste documente pot demonstra, sub rezerva valorii lor probante, că semnul în cauză este „utilizat" în comerț.

174 Cu privire la fond, trebuie să se constate, mai întâi, că aceste documente fac referire la un produs pe care sunt aplicați termenii „bud strong" sau „bud super strong" și nu numai „bud", astfel cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs. Totuși, termenii

„strong” sau „super strong”, utilizați împreună cu termenul „bud”, pot fi ușor înțeleși de consumator – anglofon sau nu – ca având semnificația „tare” sau „foarte tare”. Consumatorul va percepe aceste mențiuni ca fiind descriptive pentru anumite calități pe care producătorul dorește să le asocieze produselor în cauză, respectiv berilor. În plus, etichetele de pe sticlele de bere care au fost produse arată clar că termenul „bud” este scris cu caractere de dimensiuni mari și dispus în partea centrală, pe când termenii „super” și „strong” sunt situați sub termenul „bud”, cu caractere de dimensiuni mici. Ținând seama de aceste elemente, adăugarea termenilor „super” și „strong” nu poate avea drept efect modificarea funcției termenului „bud” în cadrul denumirilor vizate, mai precis indicarea provenienței geografice a produselor în cauză, astfel cum este susținut de Budvar.

175 În continuare, asemenea unei mărci, o indicație prin care se urmărește să se precizeze proveniența geografică a unui produs poate fi utilizată în comerț (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 7 ianuarie 2004, Gerolsteiner Brunnen, C-100/02, Rec., p. I-691). Acest lucru nu înseamnă, totuși, astfel cum susține camera de recurs în deciziile atacate, că denumirea vizată ar fi utilizată „ca marcă” și că, în consecință, aceasta și-ar pierde funcția primară. Această concluzie este independentă de faptul pe care îl subliniază camera de recurs că și Budvar ar fi titulara unei mărci BUD, care, de altfel, nu face parte din cadrul juridic al prezentului litigiu sau din istoricul acesteia. În temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, este suficient să se constate că semnul invocat în susținerea opoziției este utilizat în comerț. Faptul că acest semn este identic cu o marcă nu semnifică, totuși, că nu este utilizat în comerț. În plus, trebuie constatat că OAPI și Anheuser-Busch nu precizează cu claritate cum ar fi fost utilizat semnul BUD „ca marcă”. În particular, nimic nu indică faptul că mențiunea „bud”, aplicată pe produsele în cauză, ar trimite mai mult la originea comercială decât la originea geografică a produsului, astfel cum susține Budvar. Trebuie arătat, în rest, că etichetele produselor în cauză, astfel cum reiese din dosarul OAPI și cum s-a confirmat în ședință, reiau, de asemenea, sub mențiunea „bud”, denumirea întreprinderii producătoare, în speță Budějovický Budvar.

176 În cele din urmă, în ce privește argumentul Anheuser-Busch potrivit căruia anumite facturi ar prezenta mențiunea „Free of charge”, este suficient să se constate că această mențiune nu privește decât o parte din documentele prezentate de Budvar. Aceasta lasă

intactă valoarea probantă a celorlalte documente prezentate. În orice ipoteză, presupunând chiar că livrările în cauză ar fi fost efectuate cu titlu gratuit, acest lucru nu înseamnă, totuși, că acestea ar face parte din domeniul privat. Astfel, întrucât livrările în cauză au fost efectuate către comercianți, după cum reiese din anteturile facturilor vizate, ceea ce nu s-a contestat de Anheuser-Busch, aceste livrări au putut fi realizate în contextul unei activități comerciale prin care se urmărea un avantaj economic, respectiv dobândirea de noi debușee.

177 Având în vedere cele de mai sus și ținând seama de toate documentele prezentate de Budvar în fața OAPI, contrar concluziei camerei de recurs, trebuie considerat că Budvar a făcut dovada utilizării în comerț a semnelor în cauză, în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

178 Prin urmare, obiecțiunea Budvar în această privință trebuie admisă.

— Cu privire la condiția referitoare la sfera de aplicare a semnului în cauză

179 Deși camera de recurs nu a tratat în mod explicit sfera de aplicare a semnului în cauză, aceasta a stabilit existența unei legături între această condiție și cea privind dovedirea utilizării semnului respectiv. În special, în cadrul analizei utilizării, în Franța, a denumirii de origine „bud” înregistrate în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, camera de recurs a concluzionat în sensul că „dovada utilizării în Franța este insuficientă pentru a demonstra existența unui drept a cărui sferă de aplicare nu este numai locală” [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctul 30, și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

180 Or, cuprinsul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 conduce la observația că această dispoziție vizează sfera de aplicare a semnului în cauză, și nu întinderea utilizării acestuia. Sfera de aplicare a semnului în cauză acoperă, în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, întinderea geografică a protecției acordate semnului. Aceasta nu trebuie să fie numai pe plan local. Într-un astfel de caz, o opoziție la o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare nu poate fi admisă. Articolul 107 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Drepturi anterioare cu sferă de aplicare locală", precizează, de altfel, că „[t]itularul unui drept anterior cu sferă de aplicare locală poate să se opună utilizării mărcii comunitare pe teritoriul pe care acest drept este protejat în măsura în care dreptul statului membru respectiv permite acest lucru". Prin urmare, sfera de aplicare a dreptului este strâns legată de teritoriul pe care este protejat acest drept.

181 În aceste condiții, camera de recurs a săvârșit încă o eroare de drept atunci când a stabilit, în ce privește Franța, o legătură între dovada utilizării semnului vizat și condiția referitoare la faptul că dreptul în cauză trebuie să aibă o sferă de aplicare care nu este numai locală. Este suficient să se constate, în această privință, că drepturile anterioare invocate au o sferă de aplicare care nu este numai locală în măsura în care protecția acestora, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din Aranjamentul de la Lisabona și al articolului 1 din convenția bilaterală, se întinde dincolo de teritoriul lor de origine.

182 Pentru motivele de mai sus, prima obiecțiune a celui de al doilea aspect al motivului unic trebuie admisă ca întemeiată.

183 În măsura în care camera de recurs a considerat, de asemenea, că Budvar nu făcuse dovada că semnele în cauză îi confereau dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente și întrucât această concluzie a camerei de recurs ar putea fi suficientă pentru a întemeia respingerea opoziției, în cele ce urmează, trebuie analizată a doua obiecțiune a celui de al doilea aspect al motivului unic.

Cu privire la a doua obiecțiune, referitoare la dreptul întemeiat pe semnul invocat în susținerea opoziției

184 Trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, potrivit legislației comunitare sau celei a statului membru, aplicabilă semnului invocat, acest semn trebuie să confere titularului său dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

185 Articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94 fiind inclus în partea consacrată motivelor relative de refuz și având în vedere articolul 74 din același regulament, sarcina de a proba că semnul în cauză conferă dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente îi revine persoanei care a formulat opoziția în fața OAPI.

186 În prezenta cauză, Budvar a invocat anumite acte legislative naționale în susținerea opoziției sale. Budvar nu a invocat niciun act legislativ comunitar.

187 În acest context, trebuie să se țină cont în special de reglementarea națională invocată și de hotărârile judecătorești pronunțate în statul membru respectiv. Întemeindu-se pe acestea, persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că semnul în cauză intră în domeniul de aplicare al dreptului statului membru invocat și că acesta ar permite interzicerea utilizării unei mărci mai recente. Trebuie să se sublinieze că, în contextul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, demonstrarea de către persoana care a formulat opoziția trebuie efectuată din perspectiva mărcii comunitare a cărei înregistrare este solicitată (Hotărârea AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, punctul 79 de mai sus, punctele 85-89).

188 În speță, camera de recurs a considerat că opoziția ar trebui respinsă, de asemenea, pentru motivul că Budvar nu demonstrase că semnele în cauză îi confereau dreptul de a interzice utilizarea termenului „bud”, ca marcă, în Austria sau în Franța.

189 Mai precis, în ce privește Austria, camera de recurs arată că, prin Hotărârea din 8 decembrie 2004, Handelsgericht Wien a respins o cerere de emitere a unei somații prin care se interzicea utilizarea termenului „bud" pentru berea comercializată de Anheuser-Busch. Această hotărâre a fost confirmată de Oberlandesgericht Wien la 21 aprilie 2005. Hotărârile s-ar întemeia pe concluzia că termenul „bud" nu este numele unui loc și consumatorii din Republica Cehă nu îl percepeau ca desemnând o bere din České Budějovice. Cu toate că hotărârea Oberlandesgericht Wien face obiectul unui recurs în fața Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), camera de recurs arată că hotărârea Oberlandesgericht Wien se întemeiază pe Hotărârea Budejovický Budvar, punctul 65 de mai sus, pronunțată în cadrul unei trimiteri preliminare, și pe constatări de fapt a căror revizuire de către o instanță de ultim grad ar fi puțin probabilă. Camera de recurs concluzionează că Budvar nu are dreptul de a interzice Anheuser-Busch utilizarea mărcii BUD în Austria [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctul 32, și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

190 În ce privește Franța, camera de recurs arată că denumirea de origine „bud" ar fi fost declarată nulă de tribunal de grande instance de Strasbourg la 30 iunie 2004, pentru motivul că berea este un produs industrial care poate fi fabricat în întreaga lume. Cu toate că această hotărâre face obiectul unei proceduri de apel, camera de recurs concluzionează că Budvar nu a reușit până în prezent să împiedice vânzarea de bere în Franța de către distribuitorul Anheuser-Busch, sub marca BUD [Decizia camerei de recurs din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), punctele 33 și 34, și celelalte decizii atacate, prin trimitere].

191 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că motivele următoare care privesc Austria sunt valabile pentru toate cauzele, cu excepția cauzei T-257/06, în care nu se aplică respectiva convenție bilaterală.

192 În primul rând, trebuie constatat că s-a făcut referire de către camera de recurs numai la hotărârile judecătorești pronunțate în Austria și în Franța și s-a concluzionat că Budvar nu a făcut dovada faptului că semnul în cauză îi conferea dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente. Or, dacă hotărârile judecătorești pronunțate în țările vizate au o importanță deosebită, astfel cum s-a amintit în cele de mai sus, trebuie să se țină seama de faptul că, în speță, nicio hotărâre judecătorească pronunțată în Austria sau în Franța nu a dobândit autoritate de lucru judecat. În aceste condiții, camera de recurs nu s-ar putea întemeia numai pe aceste hotărâri pentru a-și fundamenta concluzia. Camera de recurs ar fi trebuit să țină seama și de dispozițiile din legislația națională invocate de Budvar, inclusiv de Aranjamentul de la Lisabona și de convenția bilaterală. Trebuie arătat, în această privință, că, în ce privește Franța, Budvar a invocat în fața OAPI mai multe dispoziții din code rural, din code de la consommation și din code de la propriété intellectuelle. În ce privește Austria, OAPI avea la dispoziție hotărârile judecătorești pronunțate până atunci în acest stat membru și, în consecință, și spre deosebire de cele susținute de Anheuser-Busch, și temeiul juridic al acțiunilor introduse de Budvar în temeiul dreptului național invocat. În rest, în cursul procedurii în fața OAPI, Budvar a precizat că, în temeiul articolului 9 din convenția bilaterală, dispunea de dreptul de a introduce o acțiune în fața instanțelor austriece în mod direct. În plus, Budvar a menționat, în cadrul opoziției formulate, dispozițiile din legislația austriacă privind mărcile și concurența neloială.

193 În al doilea rând, în ce privește Austria, camera de recurs a indicat că Hotărârea pronunțată de Oberlandesgericht Wien la 21 aprilie 2005 reținea că termenul „bud” nu era un nume de loc și consumatorii din Republica Cehă nu îl percepeau ca desemnând o bere din České Budějovice. Potrivit camerei de recurs, această hotărâre se întemeiază pe constatări de fapt, a căror revizuire de către o instanță de ultim grad ar fi puțin probabilă. Or, astfel cum rezultă din înscrisurile prezentate cu ocazia dezbaterilor, hotărârea Oberlandesgericht Wien a fost casată de Oberster Gerichtshof printr-o hotărâre pronunțată la 29 noiembrie 2005, respectiv anterior adoptării deciziilor atacate [anexa 14 la cererea introductivă în cauza T-225/06, pagina 297 și următoarele]. În hotărârea pronunțată, Oberster Gerichtshof a considerat că instanțele de prim grad și de apel nu verificaseră dacă termenul „bud”, care se referă la bere, este interpretat de consumatorii cehi drept indicație a unui loc sau a unei regiuni, ci au constatat doar că denumirea „bud” nu era asociată în Republica Cehă cu nicio regiune sau localitate specifică. Rezultă că aceste considerații ale camerei de recurs se întemeiază pe constatările Oberlandesgericht Wien, care au fost readuse în discuție de Oberster Gerichtshof. Desigur, hotărârea Oberster Gerichtshof nu a fost transmisă camerei de recurs întrucât ultimul înscris din procedura declanșată de Budvar în fața camerei de recurs, respectiv replica, datează din 14 noiembrie 2005. Totuși, Budvar a furnizat camerei de recurs, astfel cum reiese din dosarul OAPI, o copie a recursului său în fața

Oberster Gerichtshof. În această privință, trebuie amintit că OAPI trebuie să se informeze din oficiu, prin mijloacele pe care le consideră utile în acest scop, cu privire la legislația națională a statului membru vizat, dacă astfel de informații sunt necesare pentru aprecierea condițiilor de aplicare a unui motiv de refuz al înregistrării în cauză și, în special, a realității faptelor susținute sau a forței probante a înscrisurilor prezentate. Astfel, limitarea cadrului faptic al analizei efectuate de OAPI nu exclude luarea în considerare, pe lângă faptele prezentate explicit de părți în cursul procedurii de opoziție, a faptelor notorii, respectiv a faptelor care pot fi cunoscute de orice persoană sau care pot fi cunoscute din surse general accesibile (Hotărârile PICARO, punctul 96 de mai sus, punctul 29, și ATOMIC BLITZ, punctul 88 de mai sus, punctul 35). Prin urmare, camera de recurs putea să solicite informații de la părți sau să se informeze prin orice alt mijloc în legătură cu rezultatul procedurii desfășurate în fața Oberster Gerichtshof.

194 Trebuie adăugat că Oberster Gerichtshof a trimis primei instanțe cauza respectivă, iar aceasta a respins din nou cererea Budvar printr-o hotărâre din 22 martie 2006, respectiv anterior adoptării deciziilor atacate [anexa 14 la cererea introductivă în cauza T-225/06, pagina 253 și următoarele]. Totuși, în apel, prin Hotărârea din 10 iulie 2006, anterior ultimei dintre deciziile atacate, Oberlandesgericht Wien a considerat că prima instanță săvârșise o eroare atunci când a respins o cerere de expertiză prezentată de Budvar. În aceste condiții, Oberlandesgericht Wien a trimis cauza în fața primei instanțe, precizând că era necesar să se solicite unui expert să determine, în esență, dacă indicația „bud" este asociată cu berea de consumatorii cehi și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă se poate percepe că această indicație face referire la un loc, la o regiune sau la o țară anume, în raport cu originea berii [anexa 14 la cererea introductivă în cauza T-225/06, pagina 280 și următoarele].

195 În al treilea rând, în ce privește Franța, camera de recurs s-a întemeiat pe faptul că Budvar nu ar fi reușit până în acest moment să îl împiedice pe distribuitorul [Anheuser-Busch] să vândă în Franța bere sub marca BUD. Totuși, nu reiese din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 că persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că a putut interzice efectiv utilizarea unei mărci mai recente până în acel moment. Persoana care a formulat opoziția trebuie numai să demonstreze că are dreptul de a interzice această utilizare.

196 Pe de altă parte, spre deosebire de cele indicate de camera de recurs, denumirea de origine „bud”, înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, nu a fost declarată nulă de tribunal de grande instance de Strasbourg. Astfel cum reiese cu claritate din hotărârea acestui tribunal, au fost anulate numai „efectele” denumirii de origine „bud” pe teritoriul francez, în conformitate cu dispozițiile pertinente din Aranjamentul de la Lisabona. De asemenea, trebuie amintit că hotărârea pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg face obiectul unui apel cu efect suspensiv de executare.

197 În plus, în cadrul cauzelor în care s-a pronunțat Hotărârea BUD, punctul 108 de mai sus, Camera a doua de recurs a OAPI s-a pronunțat deja cu privire la dispozițiile pertinente ale dreptului francez care, dacă este cazul, permit protejarea denumirii de origine „bud” în Franța.

198 În cele din urmă, astfel cum reiese din înscrisurile prezentate organelor OAPI, INPI a emis cel puțin două obiecții (notificate la 3 decembrie 1987 și la 30 aprilie 2001), în Franța, în raport cu două cereri de înregistrare a mărcii BUD ale Anheuser-Busch pentru bere. În acest context, Anheuser-Busch și-a retras cererile de înregistrare în ce privește berea. Aceste obiecții, chiar dacă au fost formulate de organe administrative și nu privesc în mod specific o procedură prin care se urmărește interzicerea utilizării unei mărci mai recente, nu par lipsite de pertinență pentru înțelegerea dreptului național în cauză.

199 Pentru toate aceste motive, trebuie considerat că a fost săvârșită o eroare de către camera de recurs atunci când aceasta nu a ținut seama de toate elementele de fapt și de drept pertinente pentru a determina dacă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, legislația statului membru vizat conferă Budvar dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

200 Trebuie adăugat că, deși camera de recurs a procedat la o analiză a legislațiilor austriacă și franceză și a considerat că denumirile în cauză nu făcuseră obiectul unei utilizări „serioase” în Austria și în Franța, aceasta nu a procedat în același mod în ce privește Italia și Portugalia. În această privință, trebuie subliniat că, spre deosebire de cele susținute de OAPI și de Anheuser-Busch în înscrisurile acestora, nimic nu permite să se considere că, în fața Tribunalului, Budvar ar fi abandonat drepturile invocate inițial cu privire la opoziție în raport cu Italia și cu Portugalia. Budvar a contestat numai legalitatea deciziilor atacate, întrucât acestea din urmă s-au limitat la a analiza legislațiile austriacă și franceză.

201 Pentru toate aceste motive, al doilea aspect al motivului unic trebuie admis ca întemeiat și, în consecință, trebuie admise ca întemeiate motivul unic și acțiunea în întregime.

202 În consecință, deciziile atacate trebuie anulate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

203 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit aceluiași articol, în cazul în care mai multe părți cad în pretenții, Tribunalul decide asupra repartizării cheltuielilor de judecată.

204 În prezenta cauză, OAPI și Anheuser-Busch au căzut în pretenții, în măsura în care deciziile atacate trebuie anulate, în conformitate cu concluziile Budvar.

205 În înscrisurile sale prezentate Tribunalului, Budvar nu a solicitat obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată. Totuși, Budvar a arătat în ședință că solicită obligarea OAPI și a Anheuser-Busch la plata în totalitate a cheltuielilor de judecată.

206 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că împrejurarea că partea care a obținut câștig de cauză a formulat cerere în acest sens numai în cadrul ședinței nu se opune admiterii cererii sale [Hotărârea Curții din 29 martie 1979, NTN Toyo Bearing și alții/Consiliul, 113/77, Rec., p. 1185, Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Automec/Comisia, T-64/89, Rec., p. II-367, punctul 79, Hotărârea Tribunalului YUKI, punctul 151 de mai sus, punctul 75, și Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/OAPI – Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, Rep., p. II-3081, punctul 92].

207 În aceste împrejurări, se impune ca OAPI să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de Budvar, iar Anheuser-Busch să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și o treime din cheltuielile de judecată efectuate de Budvar.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Cauzele T-225/06, T-255/06, T-257/06 și T-309/06 sunt conexate în vederea pronunțării hotărârii.

2) **Anulează Deciziile Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), pronunțate la 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2), la 28 iunie 2006 (cauzele R 241/2005-2 și R 802/2004-2) și la 1 septembrie 2006 (cauza R 305/2005-2) privind procedurile de opoziție dintre Budějovický Budvar, národní podnik și Anheuser-Busch, Inc.**

3) **OAPI suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și două treimi din cheltuielile de judecată ale Budějovický Budvar, národní podnik.**

4) **Anheuser-Busch suportă propriile cheltuieli de judecată. precum și o treime din cheltuielile de judecată ale Budějovický Budvar, národní podnik.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 decembrie 2008.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic . . . . . II - 3564

A — Reglementarea internațională . . . . . II - 3564

B — Reglementarea comunitară . . . . . II - 3570

Istoricul cauzei . . . . . II - 3572

A — Cererile de înregistrare a unor mărci comunitare formulate de Anheuser-Busch . . . II - 3572

B — Opozițiile formulate împotriva cererilor de înregistrare a unor mărci comunitare . . II - 3576

C — Deciziile diviziei de opoziție . . . . . II - 3577

D — Deciziile Camerei a doua de recurs a OAPI . . . . . II - 3579

Procedura și concluziile părților . . . . . II - 3581

În drept . . . . . II - 3584

A — Cu privire la admisibilitatea și la relevanța anumitor capete de cerere formulate de Budvar . . . . . II - 3584

B — Cu privire la fond . . . . . II - 3585

1. Cu privire la primul aspect, referitor la validitatea denumirii de origine „bud” . . II - 3586

a) Argumentele părților . . . . . II - 3586

b) Aprecierea Tribunalului . . . . . II - 3597

Cu privire la denumirea de origine „bud” înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona . . . . . II - 3599

Cu privire la denumirea „bud” protejată în temeiul convenției bilaterale . . . II - 3602

2. Cu privire la al doilea aspect, privitor la aplicarea condițiilor prevăzute de articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 . . . . . II - 3605

a) Argumentele părților . . . . . II - 3605

Argumentele invocate de Budvar . . . . . II - 3605

— Cu privire la condiția ca persoana care a formulat opoziția să fie titulara dreptului anterior invocat . . . . . II - 3605

— Cu privire la condiția utilizării în comerț a dreptului anterior invocat . II - 3606

— Cu privire la condiția legată de dreptul întemeiat pe denumirea în cauză II - 3609

Argumentele invocate de OAPI . . . . . II - 3613

Argumentele invocate de Anheuser-Busch . . . . . II - 3615

b) Aprecierea Tribunalului . . . . . II - 3621

Cu privire la prima obiecțiune, referitoare la utilizarea în comerț a unui semn a cărui sferă de aplicare nu este numai locală . . . . . II - 3622

— Cu privire la condiția referitoare la utilizarea în comerț a semnului în cauză . . . . . II - 3625

— Cu privire la condiția referitoare la sfera de aplicare a semnului în cauză II - 3631

Cu privire la a doua obiecțiune, referitoare la dreptul întemeiat pe semnul invocat în susținerea opoziției . . . . . II - 3633

Cu privire la cheltuielile de judecată . . . . . II - 3638